

Nữ Quái Sân Trường

Contents

Nữ Quái Sân Trường	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2:	6
3. Chương 3:	13
4. Chương 4:	19
5. Chương 5:	24
6. Chương 6:	29
7. Chương 7:	34
8. Chương 8:	40
9. Chương Phần Cuối	46

Nữ Quái Sân Trường

Giới thiệu

Không ngày nào ồn ào hơn ngày khai trường. Trên thì trời, còn dưới sân thì toàn màu trắng. Màu tr

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nu-quai-san-truong>

1. Chương 1

Không ngày nào ồn ào hơn ngày khai trường. Trên thì trời, còn dưới sân thì toàn màu trắng. Màu trắng, màu của các thiên thần, của hoa nhài và của cả mây...

Nhìn khung cảnh ngày khai trường, nam nữ sinh đồng phục trong màu trắng tinh khôi mới đẹp làm sao. Họ vui vẻ quá, thật hồn nhiên. Trên môi mỗi người là nụ cười, là tiếng chào hỏi nhau, tiếng gọi nhau í ớ sau ba tháng hè xa cách đọng đầy nhớ thương những buổi đến trường.

Một cô bé mảnh khảnh trong bộ áo dài trắng lụa đang tung tăng bước qua hai cánh cổng trường rộng mở. Tay nhỏ ôm cặp da đen bóng nhưng đôi mắt xem chừng còn đen hơn, đảo khẽ một vòng qua vô số chiếc áo

dài trắng. Một cái chau mày trên gương mặt trắng mịn làm tôn thêm nét duyên dáng đến lạ. Rồi nhỏ dậm chân bực tức.

- Con nhỏ Diễm Trâm không biết chui vào cái xó nào rồi!

Tức mình nhưng nhỏ vẫn phải đi tìm cô bạn thân. Cuối cùng, nhỏ gặp Diễm Trâm đang bình thản nhai bánh mì trong lớp. Mặc dù xung quanh có vô số người, cũ mới đều có. Vậy mà Diễm Trâm không ngại ngùng gì hết, nhỏ ăn một cách ngon lành.

Thấy Thúy Thụy vào lớp, Diễm Trâm ngừng nhai la lớn:

- Trời ơi! Hôm nay khai giảng mà mày “bò” chậm như rùa vậy. Tao không dám rời khỏi lớp sợ tụi nó dành hết chỗ có nước ngồi trong hốc, cận thị chết.

Thúy Thụy nhăn nhó cần nhần:

- Mày ngồi trong này mà làm tao đi tìm muốn nổi quạu luôn. Lại còn tỉnh queo ngồi ăn bánh mì nữa, bộ không sợ tụi con trai nhìn ra cười hả?

Diễm Trâm nhúng vai tròng mắt:

- Đứa nào dám cười, tao bẻ răng.

- Hừ, năm nay là lớp 11 rồi. Nghĩa là không còn nhỏ bé gì nữa con khỉ ạ.

Diễm Trâm thản nhiên ăn hết miếng bánh mì còn lại rồi đưa tay phủi phủi môi.

- Ê, bày đặt lên lớp tao hả nhỏ?

Thúy Thụy cuộn tà áo dài phía sau lên để treo qua chỗ Diễm Trâm ngồi. Nhỏ bỏ cặp vào học bàn rồi đưa tay vén mái tóc dài phía sau đưa lên phía trước. Lúc này Diễm Trâm mới ghé tai nói nhỏ với Thúy Thụy:

- Ê ăn gì chưa?

- Rồi.

- Tưởng chưa, lát tao với mày đi ăn bún riêu cua ốc.

Thúy Thụy le lưỡi:

- Mày đã ăn hết một ổ bánh mì rồi mà còn đòi ăn bún riêu cua ốc nữa hả!

- Mày biết không, từ bữa tao uống thuốc sổ tới giờ ăn bao nhiêu cũng cảm thấy đói. - Diễm Trâm cười bặm trợn.

Thúy Thụy định nói chuyện ăn uống nữa nhưng nhỏ chợt nhìn thấy hai “gã mày râu” ăn mặc chỉnh tề, lịch sự bước vào lớp. Thúy Thụy quên mất đề tài ăn uống vốn là đề tài hấp dẫn của nhỏ Diễm Trâm. Nhỏ nhỏ nhẹ bên tai bạn:

- Nhìn kìa Trâm! “Gã” ... “bốn mắt” và “gã” ... “cây tre” năm rồi học chung lớp 10A5 thế mà bây giờ học chung với tụi mình.

Diễm Trâm lập tức nhìn hai gã con trai đang vô tình tìm chỗ ngồi. Trời xui đất khiến thế nào chúng lại ngồi ngay sau lưng Thúy Thụy với Diễm Trâm.

Diễm Trâm thăm thì:

- Năm nay coi bộ tụi mình học vui lắm đó Thụy à.

Thúy Thụy cay cú:

- Vui cái con khỉ! Tao rất ghét bọn con trai mày có biết không? Thêm cái thằng “bốn mắt” tao càng ghét bạo. Thằng đó tên là Hồng Vũ Thiên đó.

Diễm Trâm rụt cổ:

- Vũ Thiên hay Vũ Thiện gì cũng mặc xác nó. Tao vốn đã không ưa cái đồ ... “bốn mắt”.

Hai đứa con trai vừa vô ngồi ở bàn ba, không hề hay biết là có kẻ gian đang căm ghét mình. Gã đeo kính cận có nước da trắng ngần, đôi mắt đen như hai hạt nhãn, môi đỏ hồng. Gián như mà hắn đang mặc áo sơ mi mà mặc áo dài và để tóc dài dăm nhiều người lầm lẫn đó là một tiểu mỹ nhân chớ chẳng chơi.

Còn gã có dáng cao lổng khổng như cây tre đầu làng thì có vẻ đen hơn nhiều. Cũng ít cười hơn gã da trắng nhưng gương mặt đỉnh đặc toát đầy chất nam nhi. Gã chính là Nhật Nam và bạn gã - anh “bốn mắt” đích thị là Vũ Thiên.

Không bao lâu thì cô giáo chủ nhiệm bước vào lớp. Sau đó là các nghi thức đầu năm giữa cô giáo với học sinh và đến phần xếp lại chỗ ngồi và bầu ban cán sự của lớp. Thật là xui xẻo cho Diễm Trâm bị cô đưa xuống ngồi ở đầu bàn tư, sau lưng hai gã Vũ Thiên với Nhật Nam. Diễm Trâm tức muốn trào ồ bánh mì ra nhưng biết phải làm sao, lệnh của cô ai mà dám cãi kia chứ!

Thúy Thụy an ủi bạn:

- Mình tuy ngồi cách xa nhưng lòng không xa cách... OK!

Diễm Trâm “OK” yếu xìu khiến Thúy Thụy phải sụt sùi vì xúc động. Hóa ra tình bạn thân của Thúy Thụy và Diễm Trâm sâu nặng đến như thế!

Đang buồn vì phải ngồi xa nhau cả một năm học dài đằng đằng nên cả Thúy Thụy và Diễm Trâm đều không để ý đến cái chức cao quý trưởng lớp đã rơi vào tay gã Nhật Nam. Tiếp theo là chức lớp phó học tập về đúng tay tên “bốn mắt” Vũ Thiên.

Buổi học đầu tiên chỉ có thế, ồn ào và quây quạng chút chút, cuối cùng là ra về. Diễm Trâm nện gót giày âm âm có vẻ giận dữ. Thúy Thụy không biết làm cách nào hơn là vuốt ve bạn:

- Ê đi ăn bún riêu ốc sẽ không còn tức nữa!

Không vui nhưng trong lòng

Diễm Trâm không muốn bỏ lỡ cơ hội:

- Ăn bò viên mới đỡ tức, bún riêu sẽ không có công hiệu đâu.

Thúy Thụy lắc đầu:

- Con này khiếp thật!

Nói thế nhưng Thúy Thụy cũng vui vẻ làm theo ý bạn. Hai chiếc áo dài trắng phất phới trong nắng trông như hai con bướm nhàn hạ la cà vào quán phở bò ở gần cổng trường. Vào quán, Thúy Thụy đảo mắt liếc sơ qua để tìm chỗ ngồi. Nhỏ bồng chỉ tay vào

Diễm Trâm:

- Thằng “bốn mắt” với thằng “cây tre” kia!

Diễm Trâm đưa mắt nhìn và gằn gừ:

Mặc kệ nó, chủ yếu bây giờ là ăn cái đã!

Nói rồi Diễm Trâm kéo Thúy Thụy ngồi gần nó luôn. Nhỏ chằm chằm kêu hai tô bò viên. Thúy Thụy lục đục rút muống lấy khăn giấy ra lau. Nhỏ có cảm giác như có ai dòm ngó mình. Bất chợt nhìn lên nhỏ bắt gặp Vũ Thiên đang chăm chú nhìn mình qua hai mảnh ve chai. Thúy Thụy vừa mắc cổ vừa tức, nhỏ bậm môi chưa kịp phản ứng thì gã lại còn nhe răng ra cười.

Thúy Thụy nổi giận lên, tính chửi nhưng lúc đó cô chủ quán đã bưng ra hai tô bò viên thơm phức. Thế là cái miệng tròn vo tạm thời khép lại, song nhỏ không quên ném cho Vũ Thiên một ánh mắt sắc lẹm mang ý cảnh cáo.

Diễm Trâm thì không buồn bận tâm đến mấy gã con trai cùng lớp. Điều hấp dẫn nhất lúc này là những viên bò viên tròn xinh xinh nằm trong tô nước lèo ngọt lịm sẽ được vớt lên chần vào chén tương ớt cay xé lưỡi. Chu choa ngon thật! Diễm Trâm bắt đầu ăn một cách thiết tình, nhỏ nháy mắt với Thúy Thụy.

- Ăn đi, bò viên hôm nay ngon hơn mọi ngày.

Thúy Thụy cuối xuống tô bờ viên của mình, nhưng mặt nhỏ cũng như vai, tai, lưng cứ gai gai như có kẻ trộm nhìn mình hoài. Thụy lấy hết can đảm phóng thẳng hai tia laser mắt lên. Trùng trùng, cong môi quát:

- Nhìn cái gì?

Không biết Vũ Thiên có mắt vía hay không mà vội vàng ngoi lơ đi chỗ khác. Thúy Thụy cảm thấy khoan khoái đặc ý vì mình đã thắng thế, nhỏ xia một viên bờ chằm tương đưa lên miệng nhai thích thú.

Diễm Trâm cũng nghe tiếng bạn quát, nhỏ ngẩn đầu lên:

- Cái gì vậy Thụy?

Thúy Thụy cười:

- Không có chi.

- Không có chi sao mày tự nhiên la lên?

- Bởi vì tao thích la.

Diễm Trâm lầu bầu:

- Đương không hỏng có chuyện gì cũng la lên, chắc là mày khùng hả?

Thúy Thụy héch mặt:

- Không dám khùng đâu.

Ở bàn bên kia, Vũ Thiên phàn nàn với Nhật Nam.

- Hai nhỏ đó dữ như chằn, chưa chi nó muốn gây sự với tụi mình. Không khéo năm nay có nhiều vấn đề rắc rối xảy ra đó.

Nhật Nam bao giờ cũng trầm ngâm điềm tĩnh:

- Mày đừng có ghẹo tởm thì làm gì có chuyện bị ổng chích.

Vũ Thiên nhún vai cười, mặt méo xẹo. Cậu biết thằng bạn đã nói trúng tim đen của mình.

Quả đúng như rằng, chỉ mới nhập học khoảng hai tuần lễ thôi là “chiến tranh lạnh” đã ngầm ngầm xảy ra giữa hai phe Thúy Thụy, Diễm Trâm và Vũ Thiên, Nhật Nam. Hai gã lớp trưởng và lớp phó học tập đều là những cây giỏi toán. Ngược lại, Diễm Trâm, Thúy Thụy là hai cây văn mượt mắt tuyệt vời.

Mặc dù chẳng giữ chức vụ nào trong lớp, nhưng hai cô bé rất là đánh đá, tỏ vẻ chẳng sợ “bô lão” nào cả. Dĩ nhiên cô giáo chủ nhiệm phải yêu học trò nữ hơn học trò nam một chút, hướng hồ chỉ cô lại dạy đúng môn văn, ưu thế hoàn toàn thuộc về hai nhỏ học giỏi văn.

Cũng cần nói về ngoại hình của bốn nhân vật này: Thúy Thụy dáng thanh mảnh, mặt ngọc, lúc nào cũng ăn mặt sang trọng. Tính tình khá hung dữ, thuộc hàng “nữ quái” trên sân trường. Ấy thế nhưng... Nhỏ chỉ được hung dữ bằng cái miệng, kỳ thực không được bạo dạn cho lắm. Diễm Trâm không đẹp lộ rõ như Thúy Thụy song cũng tỏ ra nhiều nét duyên dáng. Giọng nói, nụ cười, ánh mắt Diễm Trâm lung linh tinh nghịch nhưng rõ ràng rất đáng yêu. Tính tình Diễm Trâm còn hung dữ hơn Thúy Thụy nữa. Nhỏ cũng bạo dạn hơn và có đặc điểm là khoái ăn hàng.

Nói về hai gã con trai, có lẽ lớn hơn hai đứa con gái từ sáu tháng đến một tuổi rưỡi. Vũ Thiên đẹp trai nõn nà như con gái, đôi má phúng phính như trẻ con, miệng cười chúm chím dễ làm ngứa mắt nữ nhi. Mặt Vũ Thiên cận mà hay liếc dọc liếc ngang, tiếng nói nhỏ xíu giống hệt ông cụ. Nói chung con người Vũ Thiên là một chỉnh thể tổng hợp “con gái, con nít và ông già”!

Riêng tên Nhật Nam có gương mặt rất nam tính. Gã học giỏi, thông minh, ít nói và hay cười đúng lúc, nhưng gã là chúa trùm ầu tả trong lớp. Tập vở gã viết như đám rừng nguyên sinh không dễ gì mà đọc được. Còn quần áo thì dường như chưa bao giờ ủi ngay ngắn. Gã thường có bộ dạng đăm chiêu như các nhà bác học trong phòng thí nghiệm. Giọng nói của lớp trưởng này rè rè như cái chuông vỡ. Vì thế, không oan ức gì khi mọi người gán cho gã cái biệt danh “ông già đau khổ”.

Hôm nay giờ học môn văn, đây là môn ruột của Diễm Trâm và Thúy Thụy nên hai nhỏ có vẻ hớn hởi kiêu hãnh lắm. Lôi tập vở để trên bàn, Thúy Thụy quay xuống.

phía sau để cười với Diễm Trâm, không ngờ Diễm Trâm chưa kịp đáp lễ bằng nụ cười thì Vũ Thiên đã “nhe răng” ra phía trước. Thúy Thụy đâm nổi khùng liền nói một câu:

- Đúng là “quái vật thời tiền sử”!

Gã cứ trơ trơ cười tiếp còn đẹp hơn nụ cười trước khiến Thúy Thụy bực mình vô kể. Nhỏ ghét cay ghét đắng cái bản mặt của gã và đâm ra “thù” cái nụ cười mà nhỏ cho là quá sức vô duyên.

Diễm Trâm ngồi phía sau cái đầu cao lêu nghêu của Nhật Nam. Nhỏ nghiêng bên này ngó bên kia để nhìn lên trên bảng thì gã cũng nghiêng ngó. Tức không thể chịu được, Diễm Trâm bèn đứng dậy, la lên:

- Cô ơi, ngồi dưới này em toàn thấy đầu người ta đen thui chứ hổng thấy bảng ạ!

Cô chủ nhiệm nghĩ sao đó rồi chuyển Diễm Trâm lên ngồi đầu bàn nhì phía tay mặt, nghĩa là ngang hàng với Thúy Thụy ngồi đầu bàn nhì phía bên trái. Diễm Trâm thầm hả hê vừa lòng chưa được mấy giây thì cô giáo nhân dịp này đã sắp xếp lại chỗ ngồi toàn bộ luôn. thật xui xẻo tận cùng cho Thúy Thụy bị cô đưa xuống ngồi kế gã “bốn mắt” Vũ Thiên. xong xuôi công việc thay đổi chỗ ngồi là hai kẻ thù địch Vũ Thiên và Thúy Thụy bắt đầu nổ ra xung đột. Họ giao chiến nhau bằng mắt và miệng. Những cái liếc léxẹ và những cái chu mỏ, cong môi cùng những âm thanh hừ hừ phát ra liên tục suốt cả buổi học.

Cuộc chiến tranh thú vị nhưng chỉ có Thúy Thụy và Vũ Thiên là người trong cuộc mới rõ. Nhật Nam với Diễm Trâm bị tách rời khỏi nhau nên chỉ đoán là họ không hề ưa nhau mà phải làm hàng xóm của nhau suốt năm học thì thật không thoải mái chút nào.

Ra chơi, Thúy Thụy ầm ỨC kéo Diễm Trâm vào xe nước mía. Nhỏ nói một mạch không ngừng nghỉ:

- Mày nghĩ coi cô có ác lắm không? Bắt tao phải ngồi kế bên con “quái vật thời tiền sử”, làm sao tao chịu nổi chứ.

Diễm Trâm khát khô cả họng. Nhỏ nóng ruột bởi người ta xay nước mía lâu quá. nghe bạn phàn nàn, Diễm Trâm chỉ nói xuôi:

- Không chịu nổi cũng phải chịu chứ biết làm sao bây giờ!

Thúy Thụy cắn ngón tay một cái đau điếng. Nhỏ quay qua cắn nhằn Diễm Trâm:

- Cũng tại mày hết, ngồi đầu thì ngồi đó đi. Bày đặt đòi đổi chỗ này chỗ nọ để tao bây giờ phải chịu khổ.

Diễm Trâm nhăn răng cười trừ:

- Chớ tao ngồi ở phía sau cây tre tao đâu có thấy bảng, như vậy lỗ vốn học tập của tao thì sao!

Thúy Thụy không nói nữa nhưng tỏ thái độ không vui. Diễm Trâm lân la gợi chuyện:

- Mày làm gì ghét thằng “bốn mắt” dữ vậy Thụy?

Thúy Thụy trả lời nhát gừng:

- Tại vì nó đáng ghét.

- Tao thấy nó cũng được mà.

Lập tức Thúy Thụy sinh sự:

- Được, được cái đầu mày! Nó được cái gì mày nói ta nghe thử coi?

Diễm Trâm nhấp nháy mắt kiểu trêu rồi nhằn nha nói:

- Nó đẹp trai nhất lớp nè, học giỏi nữa nè và...

Diễm Trâm chưa dứt lời, Thúy Thụy đã gay gắt cắt ngang:

- Đẹp trai học giỏi thì mặc kệ nó, không liên quan gì đến tao cả. Nhưng tao ghét nó, bởi nó là thằng vô duyên nhất trên đời. Chẳng ai thèm cười với nó mà nó lúc nào cũng nhe răng giống hệt... “quái vật thời tiền sử”!

Diễm Trâm cảm thấy Thúy Thụy xúc phạm mấy gã con trai hơi nặng lời, song nhỏ chẳng dại gì mà cãi. Chơi thân với nhau lâu ngày, Diễm Trâm hiểu tính tình của Thúy Thụy, nên xuôi theo nó là thượng sách. Thế nên, nhỏ khôn ngoan lảng lạng bưng ly nước mía ngọt lạnh đưa lên môi làm một hơi cho đã khát. Chưa kịp đặt ly xuống, Diễm Trâm lại trông thấy Vũ Thiên với Nhật Nam lừng lừng bước tới xe nước mía, bình thần kéo ghế ngồi cạnh đây.

Thúy Thụy liếc xéo một cái rồi vội vàng bưng ly nước uống ừng ực, mặc dù trước đó nhỏ chẳng hề thấy khát. Diễm Trâm tức cười trước thái độ của bạn, nhỏ che miệng cười lập tức bị Thúy Thụy phùng mang lên mắng:

- Cười cái gì? Uống mau rồi đi thôi.

- Mà làm cái gì dữ vậy. Uống thì cũng phải từ từ chứ, gấp quá tao đổ vô mũi thì sao?

Mặc cho Diễm Trâm lừng khừng, Thúy Thụy tính tiền rồi lôi bạn ra khỏi quán. Có tiếng ai đó lên lút lọt vào tai hai nhỏ:

- Một đứa tên Thụy, một đứa tên Trâm, tên nào cũng đẹp hết mà tính nết không đẹp chút nào.

Thúy Thụy lập tức ngoảnh mặt trở lại gây gổ:

- Nói cái gì?

Vũ Thiên hết hồn, thò tay đẩy gọng kính lên cười cười đáp:

- Ai nói gì đâu!

Thúy Thụy bĩu môi:

- Đồ chết nhất! Dám nói xấu người ta mà không dám nhận.

Nhật Nam lúc này mới dạ mạo lên tiếng:

- Sao... Thụy dữ thế?

Thúy Thụy hất mặt lên:

- Ủa đó, tui dữ vậy đó, rồi sao?

Nhật Nam chẳng hơn gì Vũ Thiên, lúng túng đáp:

- Ờ thì... cũng không sao cả.

Thúy Thụy trề môi buông một câu khiêu khích:

- Hừm! Đúng là “ông già đau khổ”.

Nhật Nam đỏ mặt:

- Tôi không thích bạn đặt biệt danh ấy cho tôi.

Diễm Trâm nãy giờ im lặng bỗng nghe ngứa miệng liền xen vô:

- Nhưng cái biệt danh đó hợp với ông chứ

2. Chương 2:

Nhật Nam nghe người nóng ran:

- Tôi không đồng ý.

Diễm Trâm cười khúc khích:

- Không đồng ý thì mặc kệ ông.

Nhật Nam ưỡng ngực ra oai:

- Mấy bạn lộn xộn tôi ghi tên vào sổ đen.

Thúy Thụy hét lạnh lùng:

- A... mới có chút quyền hành trong tay mà đã tính chuyện trừ ếm thiên hạ hả “ông già đau khổ”? Tôi nói à biết tôi cóc sợ đâu nhé!

Bí thế Nhật Nam im lặng, cậu đầu lờng trước hai bà chằn ép cậu dữ vậy.

Vũ Thiên mím môi nheo nheo mắt qua hai lỗ tròn kính cận:

- Không thèm nói chuyện với hai con “tiểu yêu”.

Thúy Thụy và Diễm Trâm không hẹn mà nhảy đong đong lên:

- A tên “bốn mắt” kia dám kêu tụi này là tiểu yêu tiểu quái hả?

Vũ Thiên tức run vì bị kêu thẳng là “bốn mắt”, giọng cậu ta lạc hẳn đi:

- Hai con tiểu quái hắc ám!

Thấy Vũ Thiên sắp điên lên, Thúy Thụy và Diễm Trâm hơi e dè. Hai nhỏ sợ gã lên tăng xông bắt tử rồi đứt mạch máu nên lật đật kéo nhau chuồn thẳng. Đi xa một chút hai nhỏ cười vang trời, cười đến nổi chảy nước mắt và quên mất cái chuyện bực mình khi nãy.

Vừa ngồi xuống chỗ của mình là Thúy Thụy lấy phấn vạch một đường ranh giới và phán một câu xanh rờn:

- Ai phạm ranh giới, tôi đánh!

Thế là Vũ Thiên cứ lảng lạng dòm chừng lần ranh giới, với lại gương mặt của Thúy Thụy. Lâu lâu thừa cơn nhỏ không để ý, Vũ Thiên thò tay qua quệt một ít phấn bôi lên phần bàn của mình. Cứ quệt cứ bôi mãi lát sau xuất hiện trước mặt Vũ Thiên là bốn chữ cái T-T-V-T. Cậu thích thú ngắm nghía bốn chữ ấy và cười mãi. Dĩ nhiên là Thúy Thụy cũng nhìn thấy bốn chữ viết tắt ấy. Nhỏ ngẫm nghĩ hồi lâu và chợt nhận ra đó là chữ: ” Thúy Thụy - Vũ Thiên” thì sôi gan tím mặt, nghiêng răng nghe trèo trẹo.

- Viết cái gì? Bôi liền!

Vũ Thiên trơ trơ, còn nhích miệng cười nửa nụ:

- Con gái là chúa nhiều chuyện và lộn xộn. Tôi viết giống gì mặc kệ tôi, mắc mớ gì “bà” bắt tôi bôi!

Thúy Thụy làm mặt nghiêm như quan tòa:

- Ông viết cái gì phải giải thích cho rõ, không thì không yên với tôi đâu.

Vũ thiên điềm nhiên đáp:

- Được thôi, bà tò mò muốn biết thì tôi cũng không ngại gì không đọc cho bà nghe.

Rồi gã háng giọng, làm điệu bộ thật đáng ghét trước khi mở miệng đọc:

- “T-T-V-T” là tương tự Vũ Thiên nè, tưng tiền vở thò nè, tụi tôi vụng trộm nè, trung tâm vay trả... tả tơi vì tình... tình tàn vì Thụy...

Thúy Thụy quắc mắt dễ sợ.

- Im ngay, đồ cà chớn!

Nói rồi Thúy Thụy thò tay qua bôi mấy chữ cái kia. Ai dè Vũ Thiên không ngần ngại cầm cây thước đánh cái chát vô tay Thúy Thụy và lạnh lùng lặp lại câu ban nãy của chính Thúy Thụy:

- Ai phạm ranh, tôi đánh!

Thúy Thụy rút vội tay lại. Máu nóng bốc bùng bùng trong đầu nhưng nhỏ không làm gì được gã, vì vụ này chính nhỏ đã khởi xướng không phải là gã. Thúy Thụy đành nuốt hận, hai kẻ răng khe khẽ thốt:

- Vũ Thiên bốn mắt, được rồi, hãy đợi đây!

Một tiết học trôi qua, không biết bao nhiêu cái liếc mắt và bao nhiêu cái chu mỏ ném qua ném lại khiến đầu kẻ nào kẻ nấy đều bị mẻ trán... bằng cảm giác.

Tiết học kế tiếp, chiến tranh lạnh tạm ngừng trong giây lát. Thúy Thụy với Diễm Trâm vốn có cùng một sở thích là rất thích xem truyện Đôrêmon. Thúy Thụy tự nhận mình là nhân vật “Nôbita” còn Diễm Trâm là “Xuka”. Cần vẽ một cái hình tròn nhưng Thúy Thụy lại quên mất cây pa ở nhà. Nhỏ khe khẽ gọi Diễm Trâm:

- “Xuka” Ợn cái pa chút coi!

Diễm Trâm đáp:

- Tao để quên ở nhà rồi “Nôbita” Ơi!

Vũ Thiên lúc này đã làm xong bài và đang cầm cuốn Đôrêmon coi lén trong lớp. Nghe Thúy Thụy và Diễm Trâm trao đổi toàn bằng danh xưng trong truyện thì phát ngứa cái miệng. Cậu buột nói:

- Cái thằng “Nôbita” hậu đậu, làm chuyện gì cũng không nên nết. Cả cái con “Xuka” nữa, chỉ đáng vứt hết đi!

Nghe chướng tai, Diễm Trâm ngồi bên kia bèn nói vọng sang:

- Ê, muốn nói cái gì? Con trai gì mà kỳ cục vậy, mỗ cứ nhon hoắt như thằng “Xêkô” ấy. Cái chuyện gì của con gái cứ hở ra là xía vào. Hãy giữ mồm giữ miệng chớ tôi mà nổi nóng là có một đấm vô miệng tiêu cái mỗ nhon, tiêu luôn mấy cái răng hết có cười duyên với đời à nha!

Thúy Thụy thì lằm rằm chửi:

- Hừm! Đúng là “quái vật thời tiền sử!” Với thứ này thì phải vài chục chưởng chớ một chưởng thì không ăn nhằm.

Vũ Thiên tỉnh queo như không có việc gì đến mình. Cậu ngó lơ rồi lằm nhằm một mình:

- Quái! Sư tử đáng lẽ người ta phải nhốt trong sở thú, sao lại thả lỏng rông vào cả lớp học, lỡ cắn người thì sao?

Phải nói Thúy Thụy và Diễm Trâm tức đến nghẹn họng, ná thở. Nếu gã Vũ Thiên mà là cục singum chắc chắn hai nhỏ sẽ vớ gậpõ vô miệng nhai nát ngấu cho hả dạ. Thế nhưng kệt nổi gã là người, là thằng người có những... bốn con mắt nên hai nhỏ không làm gì được. Tuy nhiên, Thúy Thụy là đứa không dễ dàng nhượng bộ,

Nhỏ tuôn một tràng dài dằng dặc và kêu đích danh tên Vũ Thiên ra mà chửi. Nghe đến tên mình, Vũ Thiên mới đứng đỉnh ramiệng:

- Ủa, nãy giờ bồ chửi tôi đó hả? Vậy mà tôi tưởng bồ chửi ai đâu không. Nhưng mà bồ hiểu lầm tôi rồi. Tôi nói là nói trong truyện Đôrêmon này chớ đâu đụng chạm gì đến mấy bồ.

Thúy Thụy gầm gừ trong cổ họng:

- Ta không bồ bịch gì với nhà ngươi. Nói năng cho đàng hoàng,

không tin thì ta xé cái miệng.

Vũ Thiên vội vàng bùm miệng:

- Ấy da, xé rách cái miệng của tôi làm sao mà tôi ăn nói đây!

May mà đã tới giờ ra chơi, bằng không dám có thể chết tươi vì tức! Thúy Thụy rầm rức kéo Diễm Trâm ra gốc cây me nơi sân trường, lấy kẹo tẩy vô giữa làn môi dùng răng nhai rào rào. Vừa nhai Thúy Thụy vừa than thở:

- Tao tức cái thằng bốn mắt này riết chắc tao không bốc hỏa thành điên cũng đứt mạch máu não mà chết quá “Xuka” ời!

Diễm Trâm chau mày ra chiều nghĩ ngợi mông lung. Lát sau nhỏ thấp giọng tiết lộ một phát minh.

- Thụy nè, tao quan sát hình như thằng Thiên nó kết mày hay sao ấy.

Thúy Thụy trợn mắt:

- Mày nói bậy gì nữa đó con khỉ?

Diễm Trâm làm mặt nghiêm chỉnh:

- Không hề nói bậy. Tao thấy mắt thằng Thiên bên dưới cái gọng kính cận nhìn mày có vẻ kỳ cục lắm...

Thúy Thụy gắt toáng lên:

- Thôi đi, cái đầu của mày bị nhiễm tiểu thuyết nặng rồi hay sao mà suy diễn y như những nhân vật trong tiểu thuyết thế?

Diễm Trâm phật ý:

- Không tin thì thôi. Mày nên nhớ ngoài tầm học cao hiểu rộng, tao còn là một thầy bói tài ba nữa chứ chơi sao.

Thúy Thụy mím môi không biết suy nghĩ toan tính gì. Một lúc, nhỏ vỗ vai bạn, nói nhỏ:

- Hay là mày bói giùm tao một quẻ xem như thế nào?

Diễm Trâm ngần ngừ... điệu bộ của kẻ làm phách. Thúy Thụy vội nói thêm:

- Tao sẽ bao mày ăn một chầu bánh xèo A Phủ no nê chịu chưa?

Diễm Trâm lườm ngang:

- Mày làm như tao mê ăn lắm vậy.

Đôi mắt đen láy của Thúy Thụy chớp chớp long lanh chút đùa nghịch.

- Ăn uống là sở thích của mày bộ không đúng hay sao?

Diễm Trâm hình mũi, kèm thêm động tác nhét vài cọng tóc vào vành tai.

- Tự ái dồn dập nghe mày!

Thúy Thụy nài nỉ:

- Thôi mà Trâm, mày với tao thân thiết như bóng với hình, như cá với nước, như dây cước với lưỡi câu, như đầu... lâu với tóc... chớ còn xa lạ gì đâu mà làm tình làm tội hoài. Bói giùm tao một quẻ đi!

Diễm Trâm nhún vai, hất mặt làm vẻ trịch thượng:

- Thôi được. Mày đã nói thế thì tao cũng không làm ngơ được. Chiều nay đến nhà tao đi.

Thúy Thụy hớn hở ra mặt:

- Tao cảm ơn mày trước nha “Xuka”!

- Không cần phải khách sáo vậy đâu.

Nhật Nam và Vũ Thiên vừa đi lướt qua, gã bốn mắt lại quay đầu nhe răng cười với Thúy Thụy. Nhỏ giậm chân đùng đùng như đạp phải sinh nhão.

- Thứ con trai gì mà lằng xẹt. Chẳng ai thèm cười với mình mà cứ nhe răng ra hoài, thấy mà ớn!

Không ngờ Vũ Thiên quay trở lại, xòe tay đưa ra trước mặt Thúy Thụy một bịch đậu phộng da cá chiên nước cốt dừa. Mối gặm một nụ cười muôn thuở, mời mọc:

- Có ăn không?

Thúy Thụy bấu môi, giọng nhỏ kéo dài cả cây số:

- Không dám ăn đâu.

Giọng Vũ Thiên êm đềm:

- Sao vậy? Bộ không thích ăn hả?

- Không thích, không cần, cứ đi cho người ta nhờ. - Thúy Thụy đánh đá.

Vũ Thiên lắc đầu ngán ngẫm:

- Dữ quá, dữ ghê, khó gần thật.

Cậu định bỏ đi nhưng Diễm Trâm mau mắn chặn lại:

- Ê, “Xêkô”! Sao không nhờ “Xuka” này đưa đậu phộng cho “Nôbita” giùm cho?

Vũ Thiên gật đầu vui vẻ:

- À mình quên mất, nhờ Trâm nhé. Mình cảm ơn nếu như Thúy Thụy chịu ăn đậu phộng này. Nhưng Trâm đừng kêu tôi là “Xêkô” vì mở tôi đâu có nhon.

Diễm Trâm cười khì. Tự nhiên nhận ra gã bốn mắt cũng ngộ nghĩnh đáng mến chứ. Nhỏ gật đầu hứa:

- Được rồi, bạn yên tâm đi. Diễm Trâm đã dàn xếp là ổn thỏa thôi.

Vũ Thiên nhìn cô bạn Diễm Trâm lòng đầy biết ơn. Cậu mang đầy hy vọng về một tình bạn tốt đẹp với nhỏ Thúy Thụy có đôi mắt đen đẹp kinh khủng.

Vũ Thiên đi rồi Thúy Thụy chống nạnh hất hàm với Diễm Trâm:

- Mà ăn hối lộ gì của gã đó?

- Có ăn khi gì đâu, bịch đậu phộng còn nguyên đây nè mà có ăn không?

- Tao không ăn đồ của kẻ thù.

Diễm Trâm nhăn mặt:

- Gì dữ vậy. Chẳng Thiên có làm gì mà đâu.

Thúy Thụy vênh mặt:

- Còn không làm gì! Nó chuyên môn nhìn lên tao, chuyên môn nhe răng cười với tao, còn chọc ghẹo cho tao nổi nóng nữa mà có biết hay không?

Diễm Trâm ôn tồn:

- Dù gã có làm như vậy cũng vô hại đối với mà mà.

Thúy Thụy cố chấp, cái mặt xinh đẹp hằm hằm lên:

- Nghĩa là sao, mà giải thích coi?

Diễm Trâm đằng hắng trước khi nói trông y hệt nhà tiên tri... dỏm vậy:

- Này nha... gã Vũ Thiên nhìn lên mà là vì gã... ái mộ mà...

Thúy Thụy bắn khoăn ngất ngang:

- Ô mà ái mộ là sao hả?

Diễm Trâm trố mắt:

- Mà không biết ái mộ là sao à? Sao mà ,

tối tăm quá vậy trời!

Thúy Thụy sầm mặt:

- Không dám tới tắm đâu, mày đừng chạm lòng tự ái dân tộc nha! Đừng có ỷ người ta nhờ vả hỏi han chút đỉnh vấn đề khó hiểu mà hạ thấp sĩ diện của người ta ghen!

Diễm Trâm vỗ mạnh lên vai Thụy:

- Mày nóng nảy quá coi chừng mặt nổi mụn tùm lum đó, mất giá trị dung nhan hết. Thôi bây giờ huề đi, không có đứa nào tự ái nữa hén.

Thúy Thụy im lặng nhưng có vẻ còn giận dữ nhiều khiến Diễm Trâm nổi nóngla toáng lên:

- Con khỉ! Gì mà giận dai thế. Tao kêu thằng “bốn mắt” tới dỗ mày à.

Nghe vậy Thúy Thụy sợ thật, nhỏ dài mõ:

- Tao nói ày biết, “Nôbita” u tới chớ tao thì không đâu, mày không được xúc phạm cây văn lỗi lạc như tao, nghe chưa.

- Vâng, em biết ạ. - Diễm Trâm nhái.

Chỉ thế thôi là Thúy Thụy đã phì cười hài lòng.

- Đi ăn gỏi bò

ghen!

Diễm Trâm khoái muốn chết song giả vờ tần ngần:

- Còn bịch đậu phộng này tính sao?

Thúy Thụy thẳng thắn:

- Trả lại cho gã.

Diễm Trâm xuýt xoa:

- Uống chết được! Đậu phộng da cá giòn rụm béo ngậy, nhai ngất ngậy, vừa học bài vừa bốc bỏ miệng còn gì thú vị hơn. Hay là mình ăn đi há!

- Nhưng tao không ăn đồ của gã.

Diễm Trâm nhỏ nhẹ khuyên:

- Mày đừng có ghét tên Vũ Thiên nữa có được không Thụy? Tao nhận thấy gã cũng không phải kẻ xấu bụng. Gã hay nhe răng cười với mày chẳng qua tại vì gã mến mày, muốn làm quen với mày đó thôi.

Thúy Thụy chợt đỏ mặt. Sắc hồng e thẹn càng làm duyên con gái nổi bật, nhưng giọng nhỏ vẫn đanh đá:

- Làm quen cái móc xì! Gã chuyên môn chọc ghẹo tao, mày lý giải sao đây?

Diễm Trâm vẫn cố tình bênh vực cho gã người dưng:

- Gã vui tánh thôi, muốn gây ấn tượng với mày mà.

Thúy Thụy hét như còi xe lửa:

- Vui tánh cái con khỉ! Ấn tượng cái con khỉ! Cái đồ “bốn mắt” không ai ưa, đừng hồng mà tao nói chuyện.

Diễm Trâm sốt ruột:

- Tóm lại mày tính sao cái bịch đậu phộng này?

Thúy Thụy trả lời dứt khoát không một chút đắn đo:

- Trả lại cho gã.

- Nếu gã không chịu nhận, thì sao?

- Thì ném ra ngoài đường.

Diễm Trâm nuốt nước miếng rồi nhìn bịch đậu phộng ngon lành còn nguyên xi với vẻ tiếc rẻ:

- Trời ơi, không có mà ăn, ném đi tao tiếc lắm.

Thúy Thụy lườm một cái bén ngót:

- Thì mày ăn đi cho khỏi tiếc!

Hình như này giờ Diễm Trâm chỉ chờ có thế, mắt nhỏ vui hơn hở:

- Mày có nói thiệt không?

- Thiệt cái gì?

Diễm Trâm tỉnh bơ đề nghị:

- Hay là thế này nhé, tao ăn bịch đậu phộng này nhưng mày phải nhận là mày cũng có ăn nữa.

Thúy Thụy quay qua hỏi:

- Khôn thế! Hóa ra tao không ăn mà phải chịu tiếng oan a!

Diễm Trâm cười cười, gãi đầu:

- Hề hề, có gì đâu. Miễn mày không có ăn đồ của kẻ thù thì thôi chứ.

Không hiểu vì sao Thúy Thụy thông minh như thế lại chấp nhận cái đề nghị khôn ranh của Diễm Trâm. Nhỏ chẳng ăn một hạt đậu phộng nào mà cứ phải chịu mang tiếng oan là có nhận của cải vật chất của Vũ Thiên.

Giờ vào học, Diễm Trâm cứ nhìn Vũ Thiên rồi tủm tủm cười. Vũ Thiên nhận được nụ cười từ Diễm Trâm thì nghĩ ngay đến tín hiệu vui và như mở cờ trong bụng. Cậu đinh ninh rằng Thúy Thụy đã cởi mở tình bạn xóm giềng chứ ngồi cạnh nhau mà mặt mày nặng nề thì khó thở quá. Cậu hí hửng thò tay qua cầm cây thước của Thúy Thụy, không ngờ bị nhỏ sổ sàng giật lại còn quất lên tay cậu một cái cảnh cáo:

- Cầm sờ mó đồ đạc của người ta.

Vũ Thiên rút tay về, ngơ ngác nhìn:

- Ủa, sao kỳ cục vậy Thụy? Lệnh bỏ cầm vận được tuyên bố rồi mà.

Thúy Thụy trừng mắt, héchmũi, đồng dục phán:

- Tuyên bố cái gì? Tuyên bố hồi nào? Ta nói cho nhà người biết, bước qua ranh giới của đất nước ta là ta bắn bỏ đó.

Vũ Thiên nuốt nước miếng, ấp úng một cách khó khăn:

- Nhưng sao kỳ vậy?

- Kỳ cái gì! Nhà người về nhà tắm thì tự mà kỳ lấy!

Vũ Thiên lăm bắm một mình:

- Kỳ, kỳ chứ! Thế bịch đậu phộng lẽ vật cống nạp cầu hòa bình đâu rồi?

Ở bàn bên kia, Diễm Trâm âm thầm theo dõi diễn biến và đoán biết tình huống căng thẳng gay go của hai người. Nhỏ cắn môi suy nghĩ một lát rồi xé miếng giấy ghi:

“V.T đừng quá vội vàng. Dù sao bang giao hai nước cũng còn nhiều mặc cảm chưa quan hệ tốt đẹp lắm. Đậu phộng da cá hòa giải ít hiệu quả hơn chocolate hai chữ “M&M”, V.T hiểu ý chứ!”

Diễm Trâm ném miếng giấy qua cho Vũ Thiên. Gã cuối xuống nhặt, đọc và nét mặt dần giãn ra bớt quạu quọ hơn. Tất nhiên, Thúy Thụy cũng thấy hành động mờ ám của hai người nhưng không hiểu họ đang làm gì. Trong bụng tức song ngật đang giữa giờ học làm sao mà tra vấn. Thúy Thụy đành lạnh lùng câm lặng với nỗi rấm rức chẳng dễ chịu chút nào.

Riêng Vũ Thiên vì quá tin tưởng Diễm Trâm nên cứ ngỡ đó là những dấu hiệu ban đầu thuận lợi. Cậu nghĩ mãi đến cửa hàng bánh kẹo của mẹ mình có bán sỉ và lẻ

3. Chương 3:

nhiều loại cao cấp, trong đó có thứ chocolate hai chữ “M&M”.

Diễm Trâm trịnh trọng ngồi trên giường trong phòng riêng của mình. Hai chân nhỏ xếp bằng, trước mặt là bộ bài tây đã lựa ra hết những con nhỏ từ hai đến sáu để qua một bên. Trông Diễm Trâm không khác một mục thầy bói chính cống. Còn Thúy Thủy thì khép nép ngồi lặng yên, ngoan ngoãn giống hệt một tín đồ, chỉ biết răm rắp làm theo những gì sư phụ phán bảo.

Diễm Trâm ra lệnh cho Thúy Thủy xào xào kinh kinh mấy cái rồi trao bộ bài cho nhỏ xòe ra xếp đều trên nệm. Ba mươi hai con bài được nằm gối lên nhau thật ngay ngắn. Diễm Trâm chỉ đếm đếm một hồi rồi nói với Thúy Thủy:

- Quê này cho thấy đích thị là thằng “bốn mắt” nó theo đuổi mày...

Diễm Trâm chỉ vào mặt thằng bồi cơ đứng hướng về phía con đầm rô và giảng giải tiếp:

- Bốn mạng mày con đầm rô này đây. Tính tình nóng nảy, bướng bỉnh như quỷ sứ nhưng mà có số đào hoa hết chê luôn. Bồi mày đào hoa quá nên thằng bồi cơ này mới... chết mệt!

Thúy Thủy vất luôn sự trịnh trọng ra cửa sổ. Nhỏ dùng tay hất tung những con bài và trề môi cười:

- Ý mày muốn nói thằng bồi cơ là thằng Vũ Thiên chứ gì? Không dám đâu, tao thề với nó không đội trời chung mà.

Diễm Trâm mất hứng liền phất tay:

- Mày thề không đội nhà chung với nó là quá lắm rồi. Không đội trời chung thì phải có một đứa xuống âm phủ hoặc ra nước ngoài mà ở à!

Thúy Thủy quẹt miệng:

- Mày bệnh nó chăm chặp, tao không thèm đến nhà mày chơi nữa.

Diễm Trâm biết tính Thúy Thủy hờn giận dai nên không muốn sút mẻ tình cảm bè bạn liền nói xuôi:

- Gã là cái thá gì mà tao phải bệnh vực gã. Nhưng tao chỉ nói theo quẻ ứng mà thôi.

Thúy Thủy bàu nhàu:

- Ứng, ứng. Mà ứng cái gì hả?

Diễm Trâm vỗ mẩy con bả ném vào xó giường:

- Đẹp đi, không bói toán mốc xì gì nữa. Ngày mai lớp mình đi lao động, mày có xù không?

- Đi chứ xù cho “ông già đau khổ” thề lẻo với cô hạ hạnh kiểm tao sao!

Diễm Trâm nhún vai:

- Tao thì ngán muốn chết. Chỉ nghĩ đến lao động là muốn rùng mình.

- Mày lười vừa vừa kéo “chống ề” thì chỉ ngồi khóc già.

Diễm Trâm bỗng nhiên cười ỏn ẻn:

- Ê Thủy, mày nhắc đến vụ “chống ề” tao mới nhớ. Mấy hôm nay sao lớp trưởng nhìn tao bằng ánh mắt kỳ quá.

Thúy Thủy nhìn sững Diễm Trâm, rồi bật cười sặc sụa:

- Có chuyện này nữa sao?

Diễm Trâm biết bị chọc quê nên ngượng ngùng lí nhí:

- Tao tâm sự thật thà, màycòn chọc quê tao nữa.

Thúy Thụy phân bua:

- Không phải tao chọc quê mà là tao quá ngạc nhiên.

Diễm Trâm không hiểu nổi:

- Sao lại ngạc nhiên:

Thúy Thụy nói trong tiếng cười:

- Chớ mà không ngạc nhiên khi gã “bốn mắt” và “ông già đau khổ” theo chọc tao với mà à! Rõ ràng tụi nó có mục đích đó.

Diễm Trâm không tán thành:

- Mục đích quái gì, tình cảm con người ta phát xuất từ tâm hồn mà ra, taothấy mà đa nghi quá đi.

Thúy Thụy vắn vẹo:

- Tình cảm phát xuất từ tâm hồn gì mà ngẫu nhiênquá vậy. Vũ Thiên và Nhật Nam chơi thân với nhau, bây giờ tán công tao với mà cũng là đôi bạn thân. Mà nghĩ không phải bất bình thường là gì?

Diễm Trâm khe khẽ gạt đi:

- Nhưng tao với Nhật Nam... đã có gì đâu. Gã chỉ mới nhìn tao bằng ánh mắt kỳ kỳ...

Thúy Thụy cười ngất, đưa tay chỉ mấy lá bài:

- Như vậy là bắt đầu rồi còn gì. Hay là mà bói mộtquẻ ày thử xem có gã... đứng nhìn không!

Diễm Trâm lắc đầu nguầy nguậy:

- Tao tự bói cho tao thì đâu có linh.

Thúy Thụy trêu chọc:

- Nghĩa là số thầy thì để cho ruồi nó bầu phải hông?

Diễm Trâm túm đầu Thúy Thụy vật xuống giường. Hai nhỏ lăn tròn và cười. Một lát sau Diễm Trâm nhìn hai con thần lẫn nằm gần nhau trên trần nhà, nhỏ buột miệng:

- Đôi lúc tao nghĩ đời người cũng lạ. Đang học hành vui chơi hồn nhiên như bọn mình. Rồi một ngày bỗng ít cười ít nói đi, tâm sự vương vấn nhớ nhung một cái gì. Sau đó lànỗi buồn, rồi bắt đầu đau khổ, tại sao lại như thế nhỉ?

Thúy Thụy đưa tay sờ trán bạn:

- Phải mà không Trâm? Sao khi không ca cái lươngbi đất quá vậy.

Diễm Trâm lắc đầu, hai mắt trở nên xa xăm:

- Không, tao nói thiệt mà. Đôi lúc tao có tư tưởng lạ như thế.

- Hơi sức nào nghĩ chuyện xa xôi.

- Nhưng quy luật tự nhiên của mỗi người thì mình cũng không tránh khỏi.

Thúy Thụy thở hắt ra:

- Tao mệt với mà ghê. Thừa ngoài đặc điểm ăn hàngrách mép, mà còn cái tật lẳng mạn nữa.

Diễm Trâm nghiêng cổ*****:

- Tao với mà là dân văn, có lẳng mạn chút chút cũng hợp lý thôi.

Nhưng tao sợ đôi mắt ướt nước của mà mới thật sự lẳng mạn chớ chẳng phải tao.

Thúy Thụy khua tay:

- Không đời nào có chuyện đó.

Diễm Trâm cười nửa miệng:

- Ủ, để rồi coi. Đời còn dài dài, đây chưa mất đi đâu.

Chợt Diễm Trâm lắng nghe tiếng ai gọi lớn phá cả khoảng không gian yên tĩnh buổi trưa:

- Trâm ơi!

Diễm Trâm ơi, bạn có ở nhà không?

Diễm Trâm nhìn Thúy Thụy:

- Ai gọi tao vậy?

- Hình như tiếng “ông già đau khổ”.

Diễm Trâm đâm bối rối:

- Sao gã lại đến đây? Gã đến đây để làm gì?

Thúy Thụy mặc cười trước sự quỳnh quáng của bạn. Nhỏ cười cợt:

- Ai biết gì mà. Chắc mày với ông có hẹn với nhau chứ gì!

Diễm Trâm mắc cỡ đỏ mặt:

- Yêu quái đừng có nói bậy! Tao hẹn hồi nào, chắc là gã đến đây có chuyện gì.

Thúy Thụy nheo nheo mắt:

- Chuyện gì là chuyện gì? Chuyện chung hay là chuyện riêng hả?

Diễm Trâm lựng khựng:

- Đừng có nói bậy nữa mà.

Lại có tiếng gọi nữa:

- Diễm Trâm ơi!

Thúy Thụy giật mình:

- Ý trời! Có tiếng của thằng “bốn mắt” nữa kìa!

Diễm Trâm nhú mày. Thúy Thụy nói tiếp:

- Tao hiểu rồi, mày có âm mưu gì với tụi nó thì mau khai ra.

Diễm Trâm ngây người:

- Mày nói gì kỳ vậy Thụy! Tao có âm mưu gì với tụi nó đâu.

Thúy Thụy nhìn bạn đầy nghi ngờ, giọng nhỏ rít lên chát chua dễ sợ:

- Không âm mưu vậy chứ tự dưng tụi nó vác mặt đến nhà mày làm cái gì?

Diễm Trâm đáp yếu xìu:

- Tao không biết.

Thúy Thụy mỉa mai:

- Không biết! Mày không biết thì chỉ còn có trời mới biết. Thì ra lâu nay mày đã thân với hai thằng đó mà tao quá ngây thơ để tụi mày làm xiếc.

Diễm Trâm hét:

- Tao nói không phải.

- Thôi đừng có cãi nữa. Ra mà tiếp tụi nó đi, tao về đây.

Thúy Thụy nói xong dùng dằng đứng lên bỏ ra về. Mở cửa ra, nhỏ thấy ngay hai cái mặt mốc đứng xó rổ liềm trề môi xì một phắt trái pháo lép rồi ngùngngắc quay đi. Sự có mặt của Thúy Thụy là điều bất ngờ khiến Vũ Thiên ngưng nghịu không nói nên lời dù lòng có bao nhiêu điều cần nói. Nhật Nam luôn điềm tĩnh nên gọi:

- Thúy Thụy! Thúy Thụy à!

Thúy Thụy quay phắt lại, sừng sỏ:

- Cái gì? Ai quen mấy người mà réo gọi um sùm.

Nhật Nam cố kềm tự ái:

- Thôi mà Thúy Thụy, tụi mình là bạn bè học chung lớp, có đáng đối xử với nhau xa lạ như thế không?

- Tôi không có thời gian đấu lý với mấy người.

Rồi mặc cho Nhật Nam nói, mặc cho Diễm Trâm kêu, Thúy Thụy dắt xe đạp đi thẳng. Diễm Trâm từng tức hún vai không nói gì, Vũ Thiên hàm hừ:

- Con gái gì mà kiêu thấy ghê!

Nhật Nam nghe tiếng bạn nói thì lắc đầu:

- Không phải Thúy Thụy kiêu căng đâu. Có thể bạn ấy thành kiến với mình chăng?

Vũ Thiên cãi:

- Nhưng mình có làm gì đâu.

Nhật Nam khẳng định:

- Chủ yếu là mày đó Vũ Thiên ạ. Tao chắc tại mặt mày dễ ghét nên bị con gái thành kiến.

- Tao thiệt không có ý xấu với bạn bè mà. - Vũ Thiên gãi đầu xoa tay.

Nếu như Diễm Trâm không lên tiếng thì không biết hai người bạn trai này còn trách cứ nhau đến bao giờ. Diễm Trâm lịch lãm nói:

- Xin lỗi! Hai bạn đến đây có việc gì?

Nhật Nam gật đầu, mắt ngó thẳng vào Diễm Trâm:

- Có, có đấy Trâm. Tôi muốn nhờ hai bạn giúp đỡ chút việc...

Diễm Trâm sực nhớ mọi người còn đứng ở ngoài nên nói:

- Các bạn vào nhà đi. Có chuyện gì vào nhà rồi nói.

Ba người lục đục đi vào. Phòng khách nhà Diễm Trâm nhỏ nhưng gọn gàng xinh xắn. Chung quanh phòng treo vài tấm ảnh thô nhưng vẽ toàn thứ có thể ăn uống được. Có tấm tranh vẽ một cô bé đứng nhìn lên cây mận trĩu quả chín đỏ. Có tấm vẽ mâm trái cây với đủ loại cam, nho, táo, hồng, lê, vải... trông thềm làm sao. Còn có tấm thì vẽ một ổ bánh kem bên cạnh một cậu bé đang thò tay thực hiện việc chấm mút. Ai tinh ý sẽ hiểu ngay quả là chủ nhân của căn phòng rất có tâm hồn ăn uống mới bày trí ảnh theo sở thích của mình. Nhà Diễm Trâm chỉ có hai mẹ con, do đó khá tự do chủ quyền, không ai cản ngăn sở thích dễ thương rất đặc thù con gái này.

Không hiểu Nhật Nam và Vũ Thiên có ngầm hiểu ý nghĩa của cách trang trí căn phòng hay không mà vừa ngồi xuống đã trầm trồ khen:

- Đẹp quá.

- Một khung cảnh làm cho người ta thoải mái dễ chịu.

Diễm Trâm sung sướng khilần đầu tiên có người khencách bày trí của nhỏ. Tuy nhiên, nhỏ cứ vờ đi.

- Các bạn nói gì?

Bây giờ thì Vũ Thiên nhanhmiệng:

- Thiên và Nam cảm thấy thích thú khi ngồi trong phòng khách nhà Trâm.

Diễm Trâm nhoẻn miệng cười:

- Các bạn quá lời. Nhà của Trâm nghèo sợ không đáng để cho các bạn đến chơi.

- Trâm khiêm tốn làm tội này ngại quá. - Nhật Nam kêu lên.

Để làm ọi người tự nhiên hơn Diễm Trâm đi rót nước, nhỏ nở một nụ cười thân mật:

- Các bạn tạm uống nước lọc.

Vũ thiên cười mở:

- Được rồi, cảm ơn bạn.

Hai người bạn trai bưng ly nước lên môi, chất nước trong vắt mát lạnh chẳng có vị gì nhưng làm cho họ cảm giác thanh thản, khỏe khoắn và tự tin.

Diễm Trâm hồn nhiên hỏi:

- Nào, bây giờ nói cho Trâm biết các bạn có việc gì muốn nhờ?

Nhật Nam nói:

- Nam và Thiên phụ trách nhóm bút “Me xanh” của trường, nhưng Trâm cũng biết đấy tội này đâu có giỏi vẫn nên thật quá lúng túng. Tội này nghĩ

ngay đến Trâm và Thụy là những cây văn lã lướt của lớp nên mới đến đây hy vọng mời được hai bạn cùng tham gia.

Diễm Trâm im lặng, nhỏ nghĩ đến Thúy Thụy: Hừm!Nhỏ này rõ ràng hồ đồ bộpchộp chưa. Người ta quangminh chính đại, đến có nội dung đàng hoàng mà chưachỉ nó đã hiểu lầm và nổi khùng lên.

Thấy Diễm Trâm im lặng không ừ hử gì, Nhật Nam lo lắng:

- Diễm Trâm, bạn đừng từ chối hợp tác với tội này nhé!

Diễm Trâm nhìn lên, va chạm đầu tiên lại là ánh mắt đầy ấp chờ đợi của Nhật Nam. Bất chợt nhỏ hơi hoảng, và ngó lơ đi chỗ khác.

- Trâm không biết đâu, để Trâm đi hỏi ý kiến nhỏ Thụy coi đã.

Vũ Thiên có vẻ ái ngại:

- Thúy Thụy có vẻ thù hận tội này, Thiên e sợ nhỏ không đồng ý.

Nhật Nam lại hướng về Diễm Trâm:

- Tại sao Thúy Thụy lại có thái độ như thế hử Trâm?

Diễm Trâm nhìn xuống những ngón tay

của mình, bắt gặp những ngón tay đang nhau vô nghĩa. Nhỏ vốn bạo dạn trong mọi vấn đề nhưng không hiểu sao lại không hề dám nhìn thẳng mặt Nhật Nam trong lúc này. Không dám nhìn nhưng Diễm Trâm vẫn hình dung ra một dáng con trai cao lổng khổng, da màu ngăm đen rất ư là “con trai”. Mái tóc Nhật Nam không bao giờ để quá dài, nét mặt luôn luôn nghiêm nghị như suốt đời chỉ toàn có suy nghĩ. Còn quần áo mặc ít khi được thẳng thớm. Nhỏ không biết Nhật Nam có bận rộn quá mức hay không mà chẳng chịu chăm chút cho bản thân mình. Duy chỉ có đôi mắt Nhật Nam mỗi khi chăm chú nhìn Diễm Trâm, nhỏ đều mất tự nhiên, vai và môi hơi run, một thứ cảm giác gì đó rất lạ chợt rơi vào hồn thiếu nữ.

Có lẽ Nhật Nam hiểu ánh mắt bối rối của Diễm Trâm.Cậu nói thật dịu dàng:

- Thôi Nam nhờ Trâm nói lại với Thụy. Tụi mình bốn đứa có thể trở thành bạn thân của nhau được không?

Diễm Trâm lú lú đáp nhỏ:

- Trâm cũng muốn nhưng cần phải biết ý kiến của nhỏ Thụy.

Sự im lặng ngự trị trong căn phòng một lúc khá lâu. Nhật Nam bản chất ít nói song rất muốn nói với Diễm Trâm một điều gì đó thân thiện. Thế nhưng Nhật Nam cũng rơi vào tâm trạng không biết mở lời như thế nào cho phù hợp, nên cuối cùng đành im lặng. Thấy sự im lặng kéo dài làm ọi người ngượng ngượng. Vũ Thiên cho tay vào túi, chợt cậu nhấp nháy mắt cười lôi ra một thứ và nhìn Diễm Trâm cười:

- Thiên gửi Trâm cái này.

Diễm Trâm nhìn thấy gói chocolate hai chữ "em mờ" thì nổi máu ăn hàng như thường lệ. Nhỏ gơ tay định lấy bỗng sức nghĩ nhanh:

- Ô, chắc hẳn nhờ mình gửi cho Thúy Thụy đây mà.

Nghĩ thế và Diễm Trâm hỏ ngay:

- Thiên gửi cho Thụy đó hả?

Vũ Thiên khẽ liếc Nhật Nam nhưng thấy bạn ngồi im như phật chẳng tỏ thái độ gì thì yên lòng, thú nhận cùng Diễm Trâm bằng cái gật đầu:

- Ủ, giúp đỡ nha!

Diễm Trâm nghĩ tới Thúy Thụy và tình hình hiện tại khá căng thì biết nhiệm vụ giúp đỡ Vũ Thiên rất khó khăn. Tuy nhiên không muốn Vũ Thiên buồn thất vọng, nhỏ nhận lời đại.

- Được, Trâm sẽ giúp cho nhưng lần này thôi, lần sau Thiên muốn tặng gì thì phải tự tay đưa cho nó đó.

Bao nhiêu đó cũng đủ cho Vũ Thiên chấp nhận niềm vui lớn lao. Cậu coi Diễm Trâm như sứ giả hòa bình. Có nỗi khổ nào hơn khi hai nước lân cận nhau mà cứ phải ngấm ngấm đối phó nhau. Đâu ai thích những cuộc chiến tranh kéo dài mãi. Vũ Thiên cũng thế. Cậu chỉ ước muốn kết thân với cô bạn xinh đẹp ngồi bên cạnh để tuổi đời học sinh ý nghĩa hơn, để những khi đến lớp háo hức và vui nhộn hơn. Cậu không ngờ làm quen với con gái mà khó đến thế. Cậu không biết còn phải "chôm" của mẹ đến mấy gói chocolate nữa!

Đưa cặp thầy vô học bàn Thúy Thụy có cảm giác nó chạm một vô vật gì.

Nghĩ rác hoặc giấy nháp của lớp chiều hôm qua để lại, Thúy Thụy thò tay phủi ra, bọc chocolate còn nguyên rút theo khiến nhò ngạc nhiên lờm lên:

- Của ai đây?

Thúy Thụy nghĩ nhanh: kẻ ăn vụng của lớp chiều hôm qua bỏ quên? Rồi nhỏ gạt phất ý nghĩ ấy. Gói chocolate chưa xé miệng, không lý gì ai khùng điên nổi bỏ quên. Vậy thì đích thị của gã "bồn mắt" Vũ Thiên chứ không ai khác.

Thúy Thụy mím vành môi bóp chặt gói kẹo như nó có tội gì ghê lắm. Vừa quắt mắt nhìn lên đưng ngay Vũ Thiên lờng lờng ôm cặp vào lớp, Thúy Thụy tàn nhẫn quăng gói kẹo lên mặt bàn:

- Mắc mớ gì để thứ này trong ngăn bàn của tôi!

Vũ Thiên nhột nhột trong dạ, lại vừa quê quê khi có vài kẻ cùng lớp tò mò ghé mắt đứng dòm. Mặc dầu cậu biết chắc là do Diễm Trâm để gói kẹo của cậu vào đó nhưng cậu cứ chối phăng:

- Thụy nói kỳ quá, tôi mới đến lớp biết gì mà để!

Thúy Thụy hung dữ gằn giọng:

- Vậy chứ ai để?

- Làm sao tôi biết!

Thúy Thụy hứ một cái còn kinh khiếp hơn cả sấm sét. Nhỏ hơi khó xử lý gói kẹo trong tay. Của ai thì chưa biết, ném vô cặp thì không bao giờ, mà ném ra cửa thì không xong. Tội chết! Dù gì giá

4. Chương 4:

thị trường gói hai chữ “em mờ” này cũng năm, bảy ngàn chớ rẻ sao? May sao Diễm Trâm bước vào lớp. Nhỏ dư sức thấy mặt Thúy Thụy đặng sát khí nhưng vờ không để ý sà xuống ôm vai bạn:

- Sao đi trễ vậy Thụy? Mày lúc nào cũng lề mề thấy sợ!

Không dè Thúy Thụy còn giận chuyện hôm qua về Nhật Nam với Vũ Thiên tới nhà nên trễ môi dài cả tắc:

- Mày đã có bạn mới, tao đi học trễ hay sớm liên quan gì đến mày!

Diễm Trâm sầm mặt:

- Mày nói chuyện sao dễ xan hâu quá! Đi ra ngoài tao sẽ nói ày biết cái này.

Nhìn tới nhìn lui Thúy Thụy thấy Vũ Thiên đã đi ra ngoài, tự nhiên nhỏ cũng đỡ bực bội.

- Mày nói cái gì! Ở đây nói không được hả?

- Cũng được, nhưng sợ không tiện.

Thúy Thụy nhún vai trịch thượng:

- Thì đi ra ngoài, nói lẹ lên không thôi vô học, nửa chừng câu chuyện bị đứt ngang ráng chịu, tao không thèm nghe lại đâu.

Diễm Trâm thở ra dài thượt:

- Càng ngày mày càng khó tánh như “bà già đau khổ”!

Hai nhỏ sánh ai nhau đi ra ngoài. Vô tình Thúy Thụy cầm theo cả gói kẹo, vừa đi nhỏ vừa làu bàu:

- Được rồi, đừng có nhiều chuyện nữa, nói gì thì nói đi.

Diễm Trâm cố không để mình gặp khó khăn khi nói, nhỏ hạ chất giọng dễ nghe nhất:

- Tao muốn nói với mày là... gói kẹo chính tay tao bỏ vô.

Thúy Thụy ngó bạn cười khan:

- Khi không mày bỏ kẹo chocolate vô học bàn của tao, chắc không phải là mày muốn nói tao ăn kẹo kiểu mới chứ!

Diễm Trâm nuốt nước miếng. Có trời mới biết là vì nhỏ nghĩ hộp chocolate bọc lớp đường mỏng sẽ tan béo ngay trên lưỡi hay là vì mở miệng với Thúy Thụy cứ là ngại.

- Thì mày nói cũng đúng, bởi vì kẹo đó đâu phải tao mua.

Thúy Thụy tập trung ánh mắt xoay nhìn về Diễm Trâm:

- Không phải mày mua thì chắc là “cây tre đầu làng” đem tới ày!

Diễm Trâm buột miệng nói:

- Hoàn toàn không phải vậy, “cây tre đầu làng” chẳng có kẹo ngon như vậy đâu mà đưa ày.

Thúy Thụy nghiêng răng:

- Vậy thì ra chính gã! Vậy mà khi nãy gã còn chối cãi.

- Chứ mày dữ như quỷ sứ, ai dám nhận ày chứ hay sao!

Thúy Thụy thẳng tay giúi gói kẹo vào tay Diễm Trâm:

- Mày đem trả cho gã. Cho tao nhả lời cảnh cáo từ nay còn bày đặt gỏi gắm này nọ nữa, tao nhất định sẽ cho ăn tát!

Diễm Trâm chỉ còn nước bắt lực kêu lên:

- Trời ơi Thúy Thụy! Mày thật là quá đáng!

Chuông báo giờ vào học, Diễm Trâm đành tui nghỉ. Chuyện gói kẹo Thúy Thụy còn cố chấp hướng chỉ chuyện mời nó tham gia nhóm bút “Me xanh” lại do chính Vũ Thiên và Nhật Nam phụ trách. Coi như là thất bại rồi còn gì, Diễm Trâm cảm thấy buồn bã vô tận khi mình không hoàn tất nhiệm vụ lỗ nhận với Vũ Thiên.

Trong khi đó Vũ Thiên còn mang tâm trạng thê thảm hơn. Ở một nơi kính đáo thuận lợi quan sát, cậu đã thấy gương mặt Diễm Trâm thật náo nê khi vào lớp học. Tai hại hơn, cậu còn giải sai một bài toán không lấy gì làm khó khiến thầy phải ngạc nhiên nhìn hai vành môi đỏ chót của Vũ Thiên bị mím chặt. Thầy ôn tồn:

- Em sao vậy Thiên?

Vũ Thiên không trả lời. Kỳ thực cậu biết trả lời sao đây? Nhật Nam ngồi ở cuối lớp rất tội nghiệp cho bạn mà không cách nào giúp đỡ được. Vũ Thiên là cây toán cừ khôi suốt mười năm học qua, lại là lớp phó học tập mà hôm nay vì ai lại giải toán vụng về không xong, làm trò hề cho thiên hạ, thế có đau không? Nhật Nam thở dài lắc đầu chợt nghĩ câu nói của ai đó: “Vấn vương tình cảm thật là tai hại!”

Không biết Diễm Trâm đang suy nghĩ gì, riêng Thúy Thụy cười trước tai nạn của Vũ Thiên, nhỏ tởm về hả hê không hề có chút xót thương cho kẻ đã vì mình mà “bại trận” thương đau giữa lớp.

Cũng không ai biết ở đời có việc “quả báo nhãn tiền” hay không mà ngay tức khắc thầy bảo Vũ Thiên về chỗ và gọi đúng tên Thúy Thụy lên giải bài toán thay cho Vũ Thiên ngồi bên cạnh. Thúy Thụy tái mặt, nụ cười tắt nửa chừng. Nhỏ run cầm cập tựa hồ đứng không vững nhưng bắt buộc phải rời chỗ ngồi bước lên bảng. Thúy Thụy không dám nhìn Vũ Thiên nên không rõ mặt mũi gã lúc ấy ra sao. Diện tích của lớp học không bao nhiêu mà nhỏ thấy như đôi chân nín từng bước đi của mình. Thúy Thụy xây xẩm choáng váng thật sự. Tự nhỏ hiểu bản thân mình yếu kém toán hơn Vũ Thiên nhiều lắm. Tối qua vìm cuốn băng cuối cùng của phim “Bức tranh định mệnh” nên Thúy Thụy không dòm ngó bài vở vì cả. Giờ thì trong đầu chỉ còn mang máng những “Tiểu yểm tử”, “tử vi”, “Ngũ Aca”... Bài toán này ở chỗ nào, thuộc dạng nào, nhỏ quên mất luôn. Nguy rồi, làm thế nào bây giờ? Thúy Thụy không thể để cả lớp cười nhạo báng như đã cười Vũ Thiên. Nhỏ càng lú lú và lỉnh quỉnh không biết toan tính làm sao. Có lẽ vì vận dụng quá tải thần kinh nên Thúy Thụy lâm vào trạng thái căng thẳng vượt bậc, mắt nhỏ đột nhiên tối sầm. Nhỏ chao nghiêng người đi và bám víu lấy đầu bàn rất

kịp thời, nếu không thì nhỏ đã té nhủi. Có tiếng đứa nào đó kêu hoảng:

- Ối! Thúy Thụy bị trúng gió!

Nhiều đứa khác nhao nhao lên:

- Đúng rồi! Thúy Thụy bị trúng gió.

- Mặt nó nhợt nhạt thấy sợ quá.

- Nó xỉu kìa, mau đỡ nó.

Một đứa mau miệng la:

- Thưa thầy, Thúy Thụy gặp sự cố!

Thế là cả lớp ồn ào hẳn. Thúy Thụy không ngờ sự kiện bất ngờ này đã cứu mình thoát nạn. Tình

thế chẳng thể dừng bắt buộc Thúy Thụy xui dần úp mặt tên bàn gần nhất. Nhiều người vây quanh nhỏ, có cả thầy. Thầy nói:

- Mấy em dìu bạn về chỗ dùm thầy. Em nào có mang theo dầu gió thì giúp đỡ bạn mình với.

Diễm Trâm phóng khỏi chỗ ngồi chạy ra đỡ bạn. Nhỏ cũng sợ xanh mặt:

- Thấy trong người sao hả Thụ?

Thụ Thụ ôm đầu:

- Tao chóng mặt quá.

Diễm Trâm lo lắng chân thật:

- Nếu thấy tình trạng không ổn thì tao đưa mày về nha!

Thụ Thụ ngần ngại:

- Tao sợ mất bài học của mày...

- Bệnh hoạn quan trọng hơn, còn bài học bắt quá chép sau chứ có sao đâu.

Thụ Thụ được dìu về chỗ ngồi, Vũ Thiên cũng lo lắng cho nhỏ ra mặt không kém gì Diễm Trâm. Cậu quên mất sự ngưỡng ngàng bannây cả lớp cười mình, xăngxái hỏi Thụ Thụ bằng giọng hết sức êm đềm:

- Có sao không Thụ?

Thụ Thụ khẽ tựa lưng vào bàn sau, nhỏ khép mắt không trả lời Vũ Thiên. Đôi mi cong veo rung rung nhìn đẹp quá đỗi. Diễm Trâm không rõ xót xác thế nào mà thất thanh la lên:

- Ôi mặt của Thụ Thụ tái ngắt hà thầy ơi!

Thầy chưa kịp phản ứng, Diễm Trâm lại to miệng kêu như muốn khóc:

- Tay Thụ Thụ lạnh ngắt, liệu nó có chết không hở thầy?

Thầy nhăn vầng trán vốn đã có sẵn quá nhiều nếp nhăn do lao động trí tuệ gây nên. Có lẽ thầy đang nghĩ tiết học của thầy quá xui xẻo nên mới có sự cố. Một phút trôi qua, thầy đỉnh đạc bảo Diễm Trâm:

- Em hãy bình tĩnh, có thể Thụ Thụ chỉ bị thoáng một chút thôi. Để bạn nghỉ một lát rồi em và Vũ Thiên ngồi kế đó đưa Thụ Thụ về nhà dùm thầy.

Vũ Thiên hăng hái xung phong:

- Thừa thầy, một mình em có thể đưa bạn Thụ về được ạ. Để Diễm Trâm ở lại lớp khỏi mất tiết học.

Nhật Nam này giờ không nói gì, bây giờ khẽ cười một mình. Chẳng ai hiểu ý nghĩa nụ cười của cậu lớp trưởng cũng như hiểu cậu đang nghĩ gì. Diễm Trâm nghĩ ngợi chi đó, phân vân lưỡng lự rồi nhìn Vũ Thiên thông cảm. Thầy cũng đồng ý như vậy. Chỉ duy nhất Thụ Thụ, tuy nhắm mắt nhưng thâm bầm gan tím dạ. Nhỏ không dám***** cũng không dám mở mắt sợ người ta phát hiện ra sự vô vĩnh của mình thì nguy khốn! Song nghĩ đến Vũ Thiên tự nguyện nhận nhiệm vụ đưa mình về thì nhỏ phát tức. Gã quả là kẻ biết tận dụng thời cơ đấy! Hừm, hừm! Thụ Thụ nghĩ nát óc cũng không có cách nào khác. Thôi thì đã lỡ lao đầu xuống sông thì phải chịu ngâm nước chứ biết sao!

Vũ Thiên thì thâm bên tai Thụ Thụ:

- Thiên xếp sách vở vào cặp Thụ hết rồi. Giờ Thiên đưa Thụ về nhé!

Thụ Thụ bậm môi không thèm nói, nhỏ không biết rằng trong thái độ như vậy nhỏ toát ra một vẻ đẹp rất nghịch ngợm, rất dễ mến.

Thụ Thụ đứng dậy. Bỗng nhiên mà trời đất mất thăng bằng trước mắt nhỏ. Nhỏ tự lấy làm lạ lòng không biết mình đau thật hay đau giả nữa. Sao nhỏ choáng váng quá, người lảo đảo chỉ muốn ngã. Tình thế đó Vũ Thiên bắt buộc phải đưa tay đỡ nhỏ. Người Thụ Thụ tràn ngập cảm giác nóng ran, không rõ cơ thể đang lên cơn sốt hay lên cơn khủng! Gã “bốn mắt” dám đụng vào tay mình ư? Gã thật to gan quá lắm. Thụ Thụ rất muốn cái đầu đang vận công suất của mình nổ tung để gã bị thương cho đáng đời. Thế nhưng nhỏ không làm được điều đó, nhỏ giận dễ sợ.

Thúy Thụy tiến lên chào thầy. Vũ Thiên leo đéo cận kề khiến bạn bè trong lớp đứa nào đứa nấy trở mắt tròn xoe như đèn xe ô tô mà dòm. Ai biết được trong những bộ đầu ấy không le lói lên những ý nghĩ tào lao về nhò với gã “bổn mắt” đáng ghét chứ.

Bực tức làm mặt Thúy Thụy đỏ bừng lên, điều này khiến thầy hiểu lầm bảo gấp gấp:

- Em có về một quá rồi đó Thụy, mau về nhà nghỉ và uống thuốc đi nhé!

Thế là Thúy Thụy rời lớp cùng với Vũ Thiên. Nhỏ ngượng cứng khi phải ngồi chung xích lô với gã. Chiếc xích lô lại rề rà chậm như rùa, càng tức.

Cuối cùng rồi cũng tới nhà. Nhỏ không cần già bộ nữa, nhẩy phóc xuống xe mở cặp lấy tiền trả. Vũ Thiên vội ngăn lại:

- Để Thiên trả cho!

Ai cần! - Thúy Thụy nạt.

Thúy Thụy dùng dùng đi vào nhà một mạch không thèm cảm ơn sự nhiệt tình của Vũ Thiên lấy một câu. Vũ Thiên lật đật chạy theo:

- Thúy Thụy! Thúy Thụy! Thiên... có làm gì đâu mà Thúy Thụy giận dữ chứ!

Đến trước thềm nhà, Thúy Thụy quay ngoắc lại sừng sỏ:

- Nhà người còn chưa biết đã phạm tội gì à?

Vũ Thiên ngơ ngác như phỗng:

đâu?

Không nén được, Thúy Thụy nói:

- Ai cho phép nhà người xung phong đưa ta về đây? Ai cho phép nhà người làm bộ tốt lành với ta? Cả lớp dòm ngó rồi nhất định sẽ mang tai tiếng. Nhà người không biết xấu hổ hay sao?

Qua vài phút ngây ngô khờ dại. Vũ Thiên bị Thúy Thụy nói nặng lời nên nổi lòng tự ái:

- Tôi giúp đỡ bạn bè lúc gặp rủi ro hoạn nạn, có gì là đáng xấu hổ?

Thúy Thụy cứ ngang như cua:

- Nhưng ta là con gái, nhà người là con trai...

Vũ Thiên cãi:

- Con trai thì con trai. Con gái thì con gái. Thấy nạn thì bất kể con trai hay con gái cũng phải giúp đỡ nhau.

Thúy Thụy vênh mặt:

- Nhưng ta chẳng đau ốm gì cả, ta không cần nhà người giúp đỡ.

Vũ Thiên mím môi như cổ kềm nén một cái gì đắng cay:

- Dù sao tôi cũng đưa bạn về tới nhà. Bạn có phủ nhận sự giúp đỡ của tôi cũng không sao đâu.

Thúy Thụy bị chạm vào lòng kiêu căng sẵn có, nhò gầm lên:

- Đừng có dùng giọng

cao thượng với ta! Nói thiệt cho nhà người biết, ta chẳng hề ốm đau, chẳng qua vì ta...

Vũ Thiên nhếch môi ngắt lời:

- Chẳng qua vì Thụy tự biết không giải nổi bài toán trên bảng nên vờ bệnh để lừa dối mọi người chớ gì!

Thúy Thụy chóng nạnh thách thức:

- Ủi đó, rồi sao? Nhà người là lớp phó học tập, có giỏi thì mách thầy thử đi!

Nói rồi, cái dáng mảnh khảnh ấy đi thẳng vô nhà chẳng hề để lộ vẻ gì bệnh hoạn. Vũ Thiên nhìn theo lắc đầu:

- Một đứa con gái cực kỳ láu cá! - Và cậu nhún vai tưng tửu:

- “Hôm nay là ngày mừng năm xui thiệt! Thảo nào người ta nói: ”Mùng năm mươi bốn, hai ba. Đi chơi cũng lỗ nữa là... làm ơn!” Hừm!”

Biết mình bị người lừa, vậy mà Vũ Thiên không oán giận, không cảm thấy căm ghét Thúy Thụy mới là lạ. Tại sao? Tại sao nhỉ? Cậu học trò mới vừa lớn làm sau mà biết được cái điều mâu thuẫn rất “con trai” ấy!

Tiết học cuối vừa chấm dứt, thậm chí chuông tan trường chưa kịp reo Diễm Trâm đã thu xếp mọi đồ dùng vào cặp. Chỉ chờ thầy khoát tay, nhỏ vội vã phóng ra bãi lấy xe đạp của mình. Gặp Nhật Nam với Vũ Thiên cũng đang lấy xe, Diễm Trâm rủ bạn:

- Đến thăm Thụy không Nam, Thiên?

Vũ Thiên lắc đầu dứt khoát:

- Thôi, Trâm đi một mình đi.

Nhật Nam ngạc nhiên bắt tay Vũ Thiên, khẽ nói:

- Ủa, đây là cơ hội ngàn vàng ày tiếp cận đối tượng sao mà từ chối? Chuyện lạ nghe!

Vũ Thiên lừ lừ lặng thinh một cách khó hiểu khiến không ai đoán được điều gì đã xảy ra. Diễm Trâm thúc bạn:

Thiên ngại hả? Có Trâm với Nam mà. Con trai phải mạnh mẽ lên, xù xù ễnh ễnh kiểu công tử bột thất bại là cái chắc lớp phó học tập ơi!

Vũ Thiên vẫn ngoay ngoáy lắc đầu:

- Trâm với Nam có thích thì cứ đi, Thiên không đi. Nói với Thụy giùm là Thiên gửi xe của Thụy trong phòng bảo vệ. Ngày mai Thụy đến đó mà lấy xe đi.

Rồi Vũ Thiên dắt xe đạp leo núi của mình ra khỏi bãi. Nhật Nam dè dặt hỏi Diễm Trâm:

- Hình như có gì không ổn phải không Trâm?

Diễm Trâm tư lự:

- Trâm cũng không biết, để Trâm đến nhà nhỏ Thụy coi!

- Ủi, Trâm nhớ nói cho Nam gửi lời thăm Thụy. Nếu Thụy thấy trong người chưa được khỏe hẳn, Nam sẽ cử người chép bài cho Thụy đầy đủ.

Bỗng nhiên Diễm Trâm trở thành một người vô cùng lịch sự:

- Nam tốt bụng lắm. Trâm thay mặt cho bạn, vô cùng cảm ơn lớp trưởng.

Mọi người đã đi hết, Diễm Trâm còn đứng tần ngần suy nghĩ rất lâu. Vũ Thiên có bộ mặt trông buồn quá. Chẳng lẽ Thúy Thụy lại nói năng ầu tả gì đây khi người ta có lòng tốt đưa mình về? Có thể lắm chứ, vì Diễm Trâm thừa biết tánh Thúy Thụy đánh đá ve kêu luôn. Nhỏ đã ghét ai thì ghét cả tông chi họ hàng chớ chẳng phải đùa. Nhưng mà nếu Thúy Thụy lỗ mãng với Vũ Thiên thì quá đáng, bạn bè đối xử với nhau như thế cầm bằng hết thuốc chữa!

Thở một hơi dài, Diễm Trâm lên xe đạp dẫn lên khỏi mặt những người đi cùng chiều. Nắng buổi trưa gay gắt làm rất lặn da mặt mịn màng của nhỏ, nhỏ cau mặt liên tục nắng cũng không chịu buông tha. Đường phố giờ này trắng xóa những tà áo nữ sinh. Tuy nhiên buổi sáng đám học trò thanh thần đến trường bao nhiêu thì bây giờ hối hả bấy nhiêu. Năm tiết học dài dằng dặc đã ngốn của họ không ít lượng calori trong cơ thể. Diễm Trâm biết họ cũng giống như mình đang mệt mỏi, chỉ thêm mau về đến nhà nằm duỗi thẳng người cho giãn gân cốt. Nhâm nhi một ly cam vắt hay chanh tươi, tận hưởng những giây phút phục hồi sức

khỏe. Ấy vậy mà Diễm Trâm chưa được về nhà đâu nhé. Nhỏ có bốn phận đến nhà Thúy Thụ xem nó bệnh ra sao?

Chưa đến thăm nhà Thúy Thụ, Diễm Trâm đã réo gọi ầm ĩ. Cái tật của nhỏ từ xưa đến giờ vốn đã như thế.

- Thúy Thụ! Thúy Thụ ơi ời!

Thúy Thụ chạy ra tươi rói trong bộ đồ lửng màu xanh nền trời. Trên cái nền trời ấy điểm hài hòa những chòm mây trắng tôn làn da nõn nà của Thúy Thụ thêm

5. Chương 5:

bội phần quyến rũ. Diễm Trâm là bạn gái còn nhận ra điều ấy khi Thúy Thụ chưa đủ tuổi để trở thành một thiếu nữ. Phải công nhận rằng Thúy Thụ đẹp thật. Người ta có thể sánh nhỏ với hoa hồng, hoa lan kiêu kỳ diễm lệ. Hèn gì mà gã Vũ Thiên không khờ dại vì nó. Một cây toán mà không giải được bài toán có nghĩa là gã đã bị gai hoa hồng đâm tay đau nhói, hay sắc nước hương trời của hoa lan làm u mê! Tai họa rồi gã “bốn mắt” đáng thương ạ.

Thúy Thụ nheo mắt nhìn Trâm:

- Ôn ào thế, con khỉ!

Diễm Trâm hơi ngạc nhiên nhìn Thúy Thụ từ đầu đến chân. Thấy bạn khỏe mạnh bình thường, nhỏ còn nghiêng người lại gần sờ đầu sờ trán:

- Mày có sao không Thụ?

Thúy Thụ xô tay Diễm Trâm, hinh mũi cười:

- Ban ngày làm gì mà có sao. Mày nhìn đây, tao khỏe như voi có sao đâu.

- Thế sao, sáng nay trong lớp...

Thúy Thụ phá lên cười một tràng tỉnh queo nói:

- Tao mà không làm thế thì sáng nay vỡ mặt vì bị cả lớp cười chế nhạo giống gã “bốn mắt” rồi còn gì.

Diễm Trâm tựa huyệt hơi:

- Nghĩa là... mày gạt mọi người bằng vở kịch giả vờ trúng gió hả?

Thúy Thụ lườm mắt sắc lém:

- Xí! Mày làm gì dùng danh từ to lớn như thế. Tao bí quá nên toát mồ hôi lạnh, cảm thấy hoa mắt chóng mặt, nhưng trúng gió thật sự thì không có.

Diễm Trâm bậm môi, nghĩ tới mình phải đạp xe ngược đường tới đây đổ cả mồ hôi mẹ, mồ hôi con. Lại còn buổi sáng bắt tội Vũ Thiên bỏ tiết học đưa Thúy Thụ về tận nhà, rồi cả lớp phát hoảng vì sợ nó xảy ra sự cố nguy hiểm.

Mọi người lo lắng, xôn xao. Té ra tất cả đều là trò đùa của nó, hỏi có nhảm tâm không? Diễm Trâm càng nghĩ càng lộn ruột, nhỏ liền lớn tiếng gây sự:

- Tao không ngờ mày có thể ác đến như thế. Tại sao mày dám lừa gạt mọi người, kể cả thầy nữa chứ?

Thúy Thụ nhận ra sự bức tức trong giọng nói của Diễm Trâm, nhỏ thấp giọng phân bua:

- Tao không có ý lừa gạt thầy và mọi người. Nhưng tình thế khẩn cấp quá tao không còn cách nào khác. Mày cũng hiểu tao là đứa trọng danh dự hơn tất cả. Trong khi tao và mày thuộc loại giỏi và khá có tiếng, tao không thể chấp nhận mất sĩ diện trước mọi người, nhất là gã Vũ Thiên và Nhật Nam.

Diễm Trâm gắt lên:

- Không muốn mất sĩ diện thì cứ bình tĩnh mà giải bày chứ có việc gì mà phải chơi trò này! Mà đúng là đồ nữ quái!

Thúy Thụy nhăn mặt bào chữa:

- Khổ quá, tôi qua tao bạn theo “Công chúa Hoàn Châu” của vua Càn Long nên có dóm ngó bài vở gì đâu. Tao nghĩ thầy sẽ chẳng tài nào gọi đến tên tao, ai dè thầy gọi ngay chóc. Mà có biết là tao runde mức nào không?

Tao chỉ muốn xui, bài toán phức tạp đối với tao chứ bộ. Vũ Thiên còn bị ê hề hưởng chi là tao. Cực chẳng đã tao mới làm thế đó chứ!

Diễm Trâm cũng hung dữ không kém bà chằn lửa:

- Dù sao mà cũng không được làm như thế. Mọi người quính quáng lo lắng ày trong khi mà chẳng hề có sự gì. Vậy mà mà không thấy cái lương tâm bị ray rứt hay sao?

Bình thường Thúy Thụy với Diễm Trâm luôn ngang cơ nhau, chẳng ai chịu thua ai. Hôm nay Thúy Thụy biết mình có lỗi nên nhượng bộ.

- Tao đã phân bày khô cổ họng, nói hết cả lời sao mà không thông cảm.

Mà cố chấp quá vậy Trâm!

Diễm Trâm im lặng làm mặt ngầu tuy trong bụng nhỏ thật đã hơi xiêu lòng dạ khi nghe Thúy Thụy giải thích hoàn cảnh bắt buộc lúc bấy giờ. Xiêu dạ nhưng bản chất con gái cứ cố cương, thích lên mặt khi được nước. Diễm Trâm cũng vậy, nhỏ làm bộ như còn giận dữ lắm để Thúy Thụy kéo xe nhỏ vô tận thêm.

- Tao biết tánh mà đã cảm thông với tao rồi, nhưng ngoài mặt cứ làm bộ lạnh lùng.

Diễm Trâm hét toáng:

- Con khỉ! Không có thông cảm thông hòng gì hết!

Thúy Thụy vuốt ve ngực bạn:

- Ý, hạ nóng kéo mặt nổi mụn xấu thấy mờ. Vô đây, vô tao vắt ột ly cam ngọt lịm là tống khứ tức giận!

Diễm Trâm vùng vằng:

- Tao không uống, tao về đây.

Thúy Thụy le lưỡi, cười cười:

- Tao biết mà đang khát gần chết, mà từ chối là sệt tiết đứt ruột đấy!

Diễm Trâm bị nói trúng phóc tâm lý liền đập lên vai Thúy Thụy một cái muốn sụm bà chằn:

- Còn khuya... còn khuya lắm.

- Còn khuya còn sáng gì, mau vô nhà tao đãi mà món khoai tây chiên dòn kẹp với thịt bò xào hành tây ngon cực kỳ luôn.

Diễm Trâm âm thầm nuốt nước miếng. Giờ này trưa rồi, dĩ nhiên bụng ai cũng còn cào đói và cái nắng kinh khủng đốt khô cổ họng nhỏ từ nãy giờ. Một ly cam giải khát cung cấp độ “một ngàn” C và đĩa khoai tây vàng ươm bên cạnh đĩa thịt bò xào hành, ối... chắc không gì ngon bằng! Nước miếng Diễm Trâm trào ra, nhỏ nuốt đánh ực, chả biết thịt bò nhỏ Thúy Thụy xào chưa mà Diễm Trâm bắt trúng mùi thơm trong không khí. Bao tử càng bị kích thích hung bạo, nhưng muốn giữ sĩ diện, Diễm Trâm vờ buông lời cảnh cáo:

- Đừng có đem “lương thực” ra mà chinh phục

“chiến sĩ” nghe!

Thúy Thụy cười khanh khách, mắt nhỏ long lanh nghịch ngợm:

- Tao nghe rõ bụng mày sôi... ừng ực, nước miếng nuốt ừng ực, hi hi hi... đừng có từ chối nữa mà. Tiếng cười trêu tức của Thúy Thụy khiến Diễm Trâm nhảy đơng đơng lên:

- Mày là con khỉ đột trong sở thú, là con đười ươi Phi Châu là...

Thúy Thụy cắt ngang:

- Tao có là phù thủy hay quỷ sứ đi nữa, nhất định mày cũng không
nghĩ chơi với tao mà, phải không?

Thúy Thụy né những cái đấm của Diễm Trâm, hai nhỡ cười vang làm bay mất tiêu cơn giận. Sau đó Thúy Thụy kéo Diễm Trâm vô bàn ăn, nhỏ nói:

- Có cần mượn đồ mát của tao để thay bộ áo dài nóng nực không?

Diễm Trâm xua tay đáp gọn:

- Không cần.

Nhấn được bạn ngồi vào ghế, Thúy Thụy lẳng xăng mở tủ lạnh lấy những quả cam to, vắt ngay một ly đầy đường đá nhét vào tay bạn. Diễm Trâm không cần khách sáo, uống một hơi cạn quá nửa, cơn khác tiêu tan chỉ còn sự khoan khoái. Thật ra Diễm Trâm không bao giờ giận Thúy Thụy được dài lâu. Đơn giản vì không ai hiểu Diễm Trâm một cách tế nhị hơn Thúy Thụy. Diễm Trâm là vua ăn hàng. Nhỏ có khả năng nhai vật luôn miệng suốt ngày mà không hề ảnh hưởng gì tới “răng, hàm, mặt”. Cái thú của nhỏ là ăn, là nếm tất cả các món ăn lớn nhỏ trên đời. Tiếc là nhỏ chưa có điều kiện đi vòng quanh thế giới nên tạm thời chỉ nếm tất cả các món ăn của học trò từ cóc, ổi ngâm đến bún riêu, bò bía, bột chiên... Nhỏ quả có “tâm hồn ăn uống” mà chỉ có Thúy Thụy mới hiểu sâu sắc về nhỏ. Cho nên, mỗi lần có chuyện gì diễn hình như hôm nay, Thúy Thụy đều biết cách “xóa tội” bằng cách hối lộ cho Diễm Trâm những món ăn này hay món ăn khác. Lần này cũng không ngoại lệ, Thúy Thụy đã thành công trong chiến lược đẩy lùi bất mãn nơi cổ họng Diễm Trâm. Đôi bạn đối diện nhau trên bàn ăn trải khăn trắng muốt. Thúy Thụy lém lỉnh hỏi:

- Thế nào, cam có ngọt không và khoai chiên bò xào có hấp dẫn không nhỏ? Mình rất ngại bạn ăn không ngon miệng, có gì nói thật mình đi tìm cách khắc phục nhé.

Diễm Trâm lườm bạn nhưng lần này cái lườm thật ngọt ngào. Chỉ có nhỏ mới trực tiếp cảm nhận chất cam ngọt dịu đi qua cổ họng khát cháy sung sướng như dòng suối đi qua mảnh rừng khô cằn, no đầy như đồng bằng ngập nước.

Còn khoai tây chiên kẹp thịt bò ăn lúc đói ngấu thích hơn cả được phong ngôi vua. Diễm Trâm không thèm nói cảm ơn nhưng mắt nhỏ đã nói lên điều đó.

Nhỏ không đủ can đảm để kết tội Thúy Thụy nữa, chỉ trách nhẹ nhàng.

- Tao thấy mày ác thật đấy Thúy ạ, lúc nãy tan học Vũ Thiên vác cái mặt buồn hiu.

- Gã buồn thấy kệ gã, tao có mượn gã buồn đâu nào.- Thúy Thụy nhún vai.

Diễm Trâm nghiêm mặt:

- Tao hỏi một cách nghiêm chỉnh, tại sao mày ghét Vũ Thiên?

- Tao cũng xin trả lời một cách nghiêm chỉnh, tao ghét gã vì gã... có cái mặt thấy ghét.

Diễm Trâm đẩy một hơi thở ra:

- Lý do không chính đáng.

Thúy Thụy to mồm cãi:

- Quá chính đáng đi chứ!

Diễm Trâm cau mày, cong môi bóng mọng dầu mỡ, buông lời nguyên:

- Mày ghét của nào trời sẽ trao ày của nấy!

Thúy Thụy rung đùi:

- Làm gì có chuyện đó! Đừng hòng hù dọa tao khỉ ơi!
- Chuyện đó rất thường xảy ra ở trên đời. Hãy đợi đấy, rồi mày sẽ thấy chuyện ông trời làm.

Thúy Thụy chu môi thách thức:

- Đợi đấy thì đợi đấy chớ sợ quái gì. Tao nói ày nghe nhé, “nữ quái” Thúy Thụy không sợ mày cũng không sợ ông trời đâu?

Diễm Trâm đưa hai tay lên ngực:

- Con này kiêu ngạo thật! Tao vãi trời có ngày mày rớt nước mắt vì người ta cho biết tay!

Thúy Thụy cười thích thú.

Diễm Trâm chun mũi xuống tiếp tục thanh toán đĩa khoai tây chiên.

Chuyện của Thúy Thụy coi như còn xa. Chuyện bây giờ là thông thả sảng khoái giải quyết bữa ăn trưa lý tưởng tại nơi đây. Nhai một lát, Diễm Trâm ngẩng đầu lên:

- Còn món gì ăn được nữa không?
- Còn cái đùi gà... sống nhần.
- Trả lời ghét quá. Tao còn đói thiệt đó khỉ à.

Thúy Thụy rên rỉ:

- Mày ăn gì mà khiếp thế!
- Lỡ mang tiếng ăn trưa ở nhà mày, tao còn đói thì tức lắm.

Thúy Thụy gãi đầu:

- Thôi đành hy sinh cái đùi gà, để tao đi rô ti ày ăn.

Mặt Diễm Trâm sáng lên:

- Được đó, tao hứa với mày chỉ ăn thêm cái đùi gà nữa là chấm dứt bữa ăn trưa.

Ăn xong đôi bạn rút rích bên nhau nằm nói chuyện. Tuyệt đối không ai nhắc đến tên Nhật Nam và Vũ Thiên, xong tận đáy lòng có trời mới biết mấy nhỏ có nghĩ đến hai cái tên quen thuộc ấy nữa không?

Gần hết học kỳ I mà nhóm bút “Me xanh” của trường do hai tay Vũ Thiên và Nhật Nam phụ trách vẫn như tê liệt chưa hoạt động được gì cả. Lễ đương nhiên bởi vì hai anh chàng chẳng có nhiều năng khiếu văn chương. Diễm Trâm có tích cực tham gia, xong có lẽ “một cây làm chẳng nên non” thật, nên nhóm bút cơ bản kể như là thất

bại.

Thúy Thụy vẫn khinh khỉnh kiêu kỳ, nhưng hai gã con trai không thềm hỏi han thân mật gì với nhỏ nữa. Mới đầu Thúy Thụy cảm thấy như vậy là rất dễ chịu khi nhỏ không còn bị quấy rầy, phiền phức. Trong giờ học không còn bắt gặp những cái nhìn vụng trộm dọc ngang. Nhỏ không còn dịp cong môi chu mỏ để cãi với người “láng giềng” bên cạnh. Đôi lúc Thúy Thụy cố tình sinh sự nhưng ai kia vẫn cảm lạnh nhường nhịn không hề hé môi lên tiếng. Dần dà sự ơ hờ lạnh nhạt ấy khiến Thúy Thụy phát tức. Nhỏ cảm giác mình không còn gì là quan trọng nữa, hình như chẳng ai để ý tới sự có mặt của nhỏ. Ý nghĩ ấy làm cho lồng ngực của Thúy Thụy bị dồn nén đến khó thở. Nhỏ nghĩ mãi vẫn không biết mình phải làm gì, làm gì! Để ít nhất cũng phải bắt buộc họ chú ý đến mình như ngày đầu.

Một hôm có giờ lao

động. Lớp của Thúy Thụy xui xẻo lãnh bốn phần phải thanh toán đám cỏ trên sân trường. Thúy Thụy rất ngán ngấm với công tác này nhưng không thể trốn trách nhiệm.

Diễm Trâm chu đáo kiểm một cái nón đội lên đầu, quần tây may loa mặc với áo pull bỏ trong “thùng” làm cho nhỏ có dáng gọn gàng thanh tú. Thúy Thụy diện quần jean, áo sơ mi trắng tinh trông rất đài cátthời đại. Nhỏ vô cùng khó khăn với công việc, nhỏ cõ bên cạnh Diễm Trâm, nhỏ luôn miệng rên:

- Trời ơi nắng quá chắc là thiêu rụi hai cái má của tao quá Trâm!

Diễm Trâm day nghiêng:

- Ai biểu... điệu! Lao động mà không trang bị nón cho đảng hoàng. Cái giá của kẻ tài tử là thế đấy!

- Thôi mày, đừng có xài xể tao. Làm ơn ươn nón chống nắng chút coi!

Diễm Trâm lau bàu nhưng cũng lột nón đưa cho bạn, để rồi chịu phơi đầu trần giữa cái nắng chang chang. Nhưng chỉ ít phút Diễm Trâm cảm thấy một trời mát rượi trên đầu mình. Thừa Nhật Nam không nỡ để mái tóc như dòng suối huyền kia đau khổ dưới sức nóng kinh khủng của ông mặt trời nên đội cái nón vải rộng vành của mình lên đầu Diễm Trâm. Hành động hiệp sĩ của Nhật Nam không thoát khỏi nhiều đôi mắt. Có mấy cô bạn cùng lớp che miệng cười khúc khích, một nhỏ khá bạo miệng không bỏ qua cơ hội chọc ghẹo.

- Lớp trưởng của tụi mình thật tốt bụng với phụ nữ.

Đã có người khởi xướng, tức thì nhiều nhỏ khác phụ họa theo:

- Công nhận hiếm thấy ai quân tử như lớp trưởng mình.

- Một tấm gương sáng ngời về đức tính ga-lăng.

- Một con người có thừa lịch thiệp.

- Nhỏ Diễm Trâm diễm phúc quá nha!

Chưa nghe đùng chạm đùng chạm đến tên mình thì không sao, nhưng khi nghe tên mình thì Diễm Trâm lừ mắt làm mặt ngầu:

- Người ta nói con gái là chúa nhiều chuyện, các bạn là một chứng minh cụ thể. Tôi thật lấy làm xấu hổ.

Nhiều đứa len lén le lưỡi khi bị Diễm Trâm mắng tể nhị. Trong lớp ai mà chẳng biết Diễm Trâm dữ dằn số một và ít ai dám đại khờ gây sự với nhỏ.

Đám con gái vừa tắt lời thì đến lượt đám con trai chỏ miệng vào Nhật Nam:

- Xin lớp trưởng chỉ giáo ột chiêu, cách lấy lòng người đẹp.

Hoặc:

- Có phải chúng ta là “đàn ông” thì cần phải tốt bụng như thế không?

Nhật Nam chỉ cười cười hiền lành:

- Các bạn muốn biết rõ thì cứ tự tìm mua sách về đọc.

Một tên áo đỏ để cất vấn liên:

- Sách gì vậy Nhật Nam:

Đứa khác cười ré lên:

- Có phải cuốn nghệ thuật “tê - y - cà - rốt” chẳng?

- Hay là bí quyết chinh phục người đẹp!

Nhật Nam tuy là lớp trưởng nhưng tính ít nói, hiền như đất nên không mấy có oai phong trước đám bạn. Giờ bị liên tục tấn công anh gãi đầu, gãi tai nhìn thật khổ sở, gần như vô phương kháng cự với mấy thằng bạn quỷ quái.

Một đứa lém lỉnh to miệng hét:

- Lớp trưởng Nhật Nam đẹp trai, nếu sánh vai cùng người đẹp Diễm Trâm là xứng đôi biết mấy. Khác nào ngọc nữ với tiên đồng, nè khi nào in thiệp hồng nhớ phát cho bọn tôi mỗi đứa một cái!

Nhật Nam đỏ mặt tía tai vì bị trêu chọc công khai. Cậu không biết cách nào “tắt đài” cái giờ “phát sóng” tai hại mà các bạn đang tích cực tham gia.

Chúng cười ồ, xô vào nhau mà cười chỉ vì chuyện cái nón mà xé ra chuyện cặp đôi nhau.

Từ này giờ Diễm Trâm nghe tiếng của mấy gã con trai trong lớp hí hửng với nhau nhưng nhỏ cổ bậm môi làm thỉnh thoảng phản ứng của Nhật Nam. Song nhỏ càng chờ thì Nhật Nam càng câm như hến, lúng ta lúng túng như con gà mắc tóc, loay hoay chẳng biết đằng nào gỡ khiến Diễm Trâm bị vỡ tung cục tức đè nén nơi lồng ngực. Xui xẻo cho Hải “mập” là kẻ nói câu cuối cùng, bị Diễm

Trâm co giò đá ột cái ngay mông, còn phan thêm một câu đau điếng:

- Chỉ có nhà người là thân phận Trư Bát Giới mới có cái đầu óc đen tối như vậy. Đúng là “con heo mập” suýt bị người ta đem vô lò quay mà cũng không chừa cái tội lớp chóp hồ đồ.

Cả đám cười ngất, có đứa ngã ngửa trên bãi cỏ, đứa bò lăn cười sặc sụa, lại có

6. Chương 6:

đứa ôm chặt bụng sợ không khống chế được chuyện... tè bậy ra quần.

Đề tài tức tởm được chuyển qua Hải “mập”. Một đứa tóc dài, mắt đen, môi hồng xinh như mộng nói mạnh miệng:

- Ủ nhỉ, nhìn kỹ hán cũng giống Lão Trư thật! Dem quay sẽ chảy ra khỏi mớ chứ không chơi.

Vài đứa con gái khác nhao nhao:

- Từ nay mình đặt cho Hải “mập” là “Lão Trư” chắc thích hợp với dáng người của gã.

Thế là có một tràng pháo tay hưởng ứng nhiệt tình. Mấy đứa con trai nhìn Hải cứng đờ, méo xệch mà thương hại. Một đứa bày tỏ tấm lòng:

- Chết mày rồi Hải ơi, ai biểu mày đại vuốt râu hùm cho nó xơi tan xác.

Hải nói giọng meo pha giọng hài:

- Đâu phải một mình tao nói, cứ gì mọi xui xẻo trút lên đầu tao, hu hu híc...

Không khí của mọi người thật vui vẻ, nhờ đó xua bớt cái nặng nề và mệt khi lao động. Mọi người vui, cười râm ran nhưng đầu buổi đến giờ Thúy Thụy lặng im không vui nổi. Nhót tự hỏi không biết đó có phải là khoảng im lặng của tâm hồn hay không mà nặng nề đến thế?

Không quen phơi nắng nên Thúy Thụy cảm thấy hoa mắt rồi nhức đầu. Cố chịu đựng không kêu lên nhưng càng lúc càng nhức nhối kinh khủng. Cuối cùng nhỏ không chịu đựng nổi và khều Diễm Trâm:

- Tao mệt quá.

Diễm Trâm không nhìn bạn, chỉ nói:

- Ráng đi, ai cũng mệt chứ không riêng một mình mày.

Thúy Thụy mím môi, một nỗi tủi hờn tràn trong cơ thể. Đôi mắt đen lóng lánh bỗng dưng ảm ập nước. Nhỏ khóc đấy ư? Vô lý, tại sao kia chứ? Không!

Không! Thúy Thụy làm sao mà biết tại sao, chỉ cảm nhận được mình rất buồn, mà buồn điều gì cũng không rõ!

Đầu nặng trĩu tựa như đeo đá, mắt tối sầm như lạc vào cơn giông tố, Thúy Thụy chợt đứng lên mong sẽ bớt cái vẻ mệt nhọc. Nhưng nhỏ xây xẩm choáng váng hết như đang đứng trên con thuyền lắc lư bênh bồng chực té nhào, Diễm Trâm vô tình ngửa mặt nói:

- Ngồi xuống làm chút nữa đi Thúy. Sắp xong đám này rồi tại mình vô gốc me ngồi nghỉ, chút xíu qua thanh toán đám bên kia.

Thúy Thụy bị kéo ngồi xuống. Không hiểu sao nhỏ không nói với bạn mình là muốn bệnh, mà cúi gằm mặt tiếp tục nhỏ cỏ. Vài giọt gì nóng rơi trên tay Thúy Thụy không biết nước mắt hay nước mồ hôi, hai mắt nhỏ tối đen không còn nhìn thấy gì, nhỏ gục xuống. Đến lúc này, Diễm Trâm mới phát hiện ra, nhỏ đỡ bạn, miệng hỏi tí lia:

- Sao vậy, lao động không nổi nữa hả?

Thúy Thụy thẫn thức không trả lời, đến chừng Diễm Trâm nâng mặt nhỏ lên bắt gặp những giọt nước mắt thì Diễm Trâm mới thất kinh trợn tròn xoe mắt:

- Ủa, sao mà khóc vậy Thụy?

Thúy Thụy muốn khóc òa song nhỏ cố cắn chặt răng kềm nén cơn xúc động dữ dội. Diễm Trâm không phải thuộc hàng kém thông minh nên nhận ra Thúy Thụy có vấn đề, nhỏ kêu lớn cầu cứu:

- Thúy Thụy bị say nắng tại bay ơi! Phụ tao một tay đưa nó vô bóng mát nghỉ một chút.

Nhiều nhỏ dừng tay nhìn Thúy Thụy rồi tự nhiên nhìn qua Vũ Thiên. Một nhỏ nhanh nhẹn chạy lại giúp Diễm Trâm cùng dìu Thúy Thụy vào gốc cây me. Thúy Thụy thấy rõ Vũ Thiên tần ngần nhưng gã không sốt sắng chạy lại đỡ nhỏ như lần trước trong lớp học. Thúy Thụy nghĩ chắc gã nghi ngờ nhỏ giả bộ như lần “bị xỉu” trước đây!

Nhỏ nghệt thở, có cái gì đó chặn ngang tim khó chịu vô cùng.

Khi đã được các bạn đưa vào ngồi dựa gốc me, Thúy Thụy nhắm mắt lại. Nhỏ tránh muốn nhìn thấy mọi người nhất là gã Vũ Thiên với ánh nhìn hơi mỉa mai đáng căm ghét lắm sao!

Ồ, mà Thúy Thụy không hiểu tại sao nhỏ ghét gã “bốn mắt” đến tận cùng con số, nhưng trong lòng nhỏ lại cứ trông chờ... Vậy mà gã tỏ ra thờ ơ không lolắng cho nhỏ khi nhỏ ốm khiến cho nhỏ cũng tức phát khóc được. Mâu thuẫn thế! Đầu nhỏ căng ghê, nhỏ biết làm sao bây giờ!

Thúy Thụy đang đắm đắm nghĩ đến Diễm Trâm. Nó để đầu trần dưới nắng, Nhật Nam đã cuống quýt xốt xa còn hơn cả đầu của gã phơi nắng không bằng. Gã nhường nón cho Diễm Trâm, tìm cách bảo vệ mái tóc và làn da mặt cho Diễm Trâm. Biểu hiện đó đích thị là tình cảm bạn bè của họ trên đà phát triển mạnh mẽ chứ còn gì!

Hừm! Hừm! Còn gã Vũ Thiên thì sao? Gã có thể dừng dừng thế kia ư? Mình đang bệnh thật sự chứ có vờ vĩnh đâu! Gã tệ lắm! Tệ lắm! À, mà sao càng lúc mình càng mâu thuẫn với bản thân và ý nghĩ ban đầu mất rồi. Mình cần quái gì gã, gã là cái quái gì! Hừm! Đừng hòng làm phách nhé Vũ Thiên ơi!

Diễm Trâm theo dõi diễn biến trên nét mặt bạn, nhỏ hỏi nhỏ:

- Nhức đầu lắm phải không?

Thúy Thụy khẽ gật nhưng không đáp. Diễm Trâm lấy khăn giấy lau mồ hôi cho Thúy Thụy rồi lau sạch tay mình, day day hai bên thái dương bạn giựt gió. Một vệt tím bầm xuất hiện và nhỏ cảm thấy trán Thúy Thụy nóng hổi như sốt cao, Diễm Trâm lật đật hỏi:

- Bệnh rồi hả Thụy?

Thúy Thụy đáp bằng giọng úớt nước:

Không biết, nhưng trong người mệt kinh khủng dường như sắp tắt hơi, chân tay rã rời còn cái cổ đau cứng hết muốn cựa quậy.

Diễm Trâm tỏ vẻ hối hận:

- Hồi nãy tao tưởng mày rên chơi, không dè mày bệnh thật. May mà mày chưa xỉu, không thì tao là đứa ân hận.

Thúy Thụ biết Diễm Trâm cũng muốn ám chỉ lần trước, nhỏ què và im lặng. Diễm Trâm cuối xuống điệu dàng:

- Tao lấy nước ày uống rồi đưa mày về nhà nhé!

Thúy Thụ cảm thấy giận vô cớ,

, nhỏ bướng bỉnh lắc đầu:

- Không cần về mà cũng không cần uống nước. Tao nghỉ vài phút qua cơn choáng là sẽ ra lao động tiếp chứ không bỏ cuộc hèn hạ đâu.

Diễm Trâm khuyên:

- Nhưng đầu mày nóng hổi nè, mày bệnh rồi.

Thúy Thụ liếm vành môi khô khốc ương ngạnh nói:

- Bệnh chết cũng không bỏ cuộc. Tao chỉ cần nghỉ một lát thôi. Mày ra lao động đi không thôi có kẻ kiện thì phiền.

Diễm Trâm nhăn mặt:

- Ám chỉ gì vậy?

Thúy Thụ ngừng ngẩng:

- Tao không thêm ám chỉ, thôi ra ngoài đó đi.

Diễm Trâm đứng nhìn bạn một lúc rồi lắc đầu trở lại với công việc của mình. Sân trường không nhỏ bé gì xong những cơn gió xanh rờn theo mưa mọc lên từ từ bị héo gục khi rời khỏi mặt đất. Nắng khó chịu, nhưng những câu chuyện râm ran kèm theo những tiếng cười khúc khích làm mọi người đều cảm thấy vui vẻ không chút mệt mỏi. Và một lúc sao ai nấy quên mất Thúy Thụ đang ngồi tựa gốc cây chờ người cơn mệt. Kể cả Diễm Trâm cũng quên, hình như có ai đó đang mời nhỏ ăm món gì, cái miệng nhỏ chớp chớp nhai, đồng thời kéo dài những giọng cười.

Thúy Thụ chớp mắt, mở to nhìn các bạn rồi lại khép hờ hững. Đôi mắt mi rung rinh khe khẽ chứng tỏ nhỏ đang nghĩ điều gì mong lung. Gió hiu hiu thổi với người ta là cơn mát vuốt ve tâm hồn, song với Thúy Thụ chỉ làm tăng thêm cái nóng hừng hực lửa vào tận trái tim thật khó chịu. Bỗng một vật gì đó rơi đập trên cổ áo Thúy Thụ gây cảm giác ngo ngoe nhồn nhột. Bất giác Thúy Thụ nổi da gà, nhỏ đưa tay chạm chất mềm mềm và lấy ra xem vật gì. Một tiếng thét chói lói thất kinh không thua tiếng đại bác nổ, gương mặt Thúy Thụ tái xanh xám:

- Trời ơi, con sâu!

Nhỏ chỉ kịp hắt con sâu xanh lè to đùng có đôi mắt thò lộ và hai cái sừng cong vút thật kinh tởm rồi ngửa đầu ngất xỉu. Tiếng thét bất thần của Thúy Thụ làm mọi người giật mình. Mấy cơn bánh snack từ môi Diễm Trâm cũng bị rơi xuống đất do sự cố của Thúy Thụ. Nhỏ ngơ ngác chưa hiểu chuyện gì xảy đến với Thúy Thụ thì thoát cái. Một bóng người lao vào gốc cây me. Diễm Trâm nhìn kỹ nhận ra đó là Vũ Thiên. Cậu phóng đến đỡ Thúy Thụ đang nằm sóng soài trên nền đất đồng thời dùng chân đá bay vèo con sâu ra tuốt ngoài xa. Vũ Thiên lay vai Thúy Thụ:

- Thụ! Thụ! Bạn tỉnh lại đi đừng sợ, con sâu đã bị Thiên giết chết rồi.

Thúy Thụ quá kinh sợ con sâu nên ngất xỉu thật. Mặt nhỏ nhợt nhạt như xác chết, khóe mắt chảy ra hai giọt lệ lăn dài trên gò má. Đến lúc này nhiều đứa vây lại quanh Thúy Thụ, Diễm Trâm hấp tấp nắm bàn tay lạnh ngắt của Thúy Thụ và hoảng hốt kêu lên:

- Nguy rồi các bạn ơi! Con Thụ nó sợ sâu nhất trên đời nên ngất xỉu. Bây giờ mình phải làm sao đây?

- Khiêng nó vô văn phòng được không? - Có đứa đưa ý kiến.

Đứa khác ngăn:

- Không nên làm phiền các thầy cô đang họp chuyên môn.

Diễm Trâm sốt ruột:

- Nè cái này, không nè cái nọ làm gì. Việc trước tiên mình làm cách nào cho Thúy Thụ tỉnh bây giờ?

Lại có đứa hiền kẻ không đàng hoàng:

- Thọt lét nó, nhéo má nó thử coi!

Diễm Trâm lườm nhỏ đó, kèm theo một tiếng hừm khiến nhỏ im bất luôn không dám đùa giỡn nữa. Một nhỏ khác nghiêm chỉnh nói:

- Giựt tóc mai nó nè nhẹ, nó sẽ tỉnh đó Diễm Trâm

Diễm Trâm nghe có lý liền làm theo, hai tay nhỏ lần bắt mấy cọng tóc mảnh nơi vành tai, giựt nè nhẹ. Mới đầu Thúy Thụ vẫn cứ nằm im không nhúc nhích. Nhưng giựt thêm vài cái nữa nhỏ bắt đầu cử động bằng cái nhăn mặt chứng tỏ cảm nhận được da thịt bị đau. Diễm Trâm mừng quá gọi rối rít:

- Thúy Thụ, mày tỉnh rồi phải không? Mày có nhớ chuyện gì xảy ra?

Thúy Thụ khê làm lay động làm mi, rồi chớp chớp vài cái, từ từ mở mắt. Gương mặt đầu tiên mà nó gặp gỡ là Vũ Thiên. Sau lớp thủy tinh kính cận đôi mắt cậu thật lo lắng biết bao! Vũ Thiên dùng chiếc mũ che những giọt nắng xuyên qua vòm cây rơi trên mặt Thúy Thụ! Bên cạnh gương mặt của Vũ Thiên là vô số gương mặt khác nhưng sao Thúy Thụ không thấy ai thân thương bằng gương mặt hằng ngày dễ ghét ấy. Thúy Thụ bất chợt đỏ bừng mặt e thẹn, nhỏ từ từ ngồi dậy đảo mắt ngó chừng con sâu thủ phạm làm nhò một phen hú hồn đứng tim. Cảm giác kinh hãi còn hằn rõ trên nét mặt Thúy Thụ ai cũng nhận thấy. Vũ Thiên hiểu ý liền nói rất dỗi nhẹ nhàng:

-

Thụ đừng sợ, con sâu không còn nữa đâu.

Diễm Trâm phủi những cọng rác và bụi bẩn trên áo Thúy Thụ, con nhỏ ân cần hỏi han:

- Có sao không Thụ? Cảm thấy trong người thế nào?

Thúy Thụ lí nhí:

- Tao mất vía vì con sâu to đùng khủng khiếp rơi ngay trên cổ áo.

Diễm Trâm an ủi bạn:

- Thôi đừng mất vía nữa, mau gọi cái vía mày quay trở về vì Vũ Thiên đã xử tử con sâu tội lỗi rồi.

Thúy Thụ lén nhìn Vũ Thiên. Gã cũng đang lén nhìn nhỏ, bốn con mắt vụng trộm bỗng chạm vào nhau. Thúy Thụ nhận được nụ cười và chợt thấy mình bối rối. Chỉ một câu nói mà nhỏ thấy sao quá khó khăn:

- Thụ... cảm ơn Thiên nha!

Vũ Thiên lại mỉm cười, ôi sao lúc này gã lại cười đẹp đến thế? Không hề giống “con quái vật thời tiền sử” chút nào.

Nhật Nam lên tiếng thật đúng lúc:

- Nếu Thụ cảm thấy không khỏe thì để thằng Thiên nó đưa về!

Thúy Thụ không phản ứng, đó là hiện tượng lạ chưa từng có.

Diễm Trâm lập tức phụ họa theo lớp trưởng:

- Đúng rồi, một ý kiến hay và đúng đắn. O.K nha Thụ!

Có lẽ Vũ Thiên hồi hộp chờ đợi một cái gật đầu của Thúy Thụ. Cậu nhìn nhỏ bạn gái chăm chăm và mắt sáng tươi lên khi thấy Thúy Thụ cúi mặt nở nụ cười hiền hòa.

Mấy nhỏ nhiều chuyện chứng kiến hiện tượng lạ lại được dịp rì rầm bàn tán. Những tên con trai cũng có kẻ dòm người ngó, nhưng mặc kệ... Vũ Thiên cứ bình thản phớt lờ mọi cái nhìn tọc mạch. Cậu cùng Thúy

Thụy đi chậm ra chỗ để xe, rồi lấy xe của mình đến gần Thúy Thụy và dùng mắt mời mọc, Thúy Thụy ái ngại bởi xe leo núi đầu có ba ga mà ngồi. Vũ Thiềnnháy mắt:

- Ngồi trên khung nè!

Thúy Thụy nhún mũi, Vũ Thiên vội nói:

- Vậy dùng xe của Thụy thôi.

Xe của Vũ Thiên bỏ lại. Cậu chở Thúy Thụy bằng xe***** mới cầu. Vòng bánh xe lăn nhẹ tênh như ý nghĩa của hai người bạn vừa hiểu nhau. Mặt trời chưa nghiêng ngã nhiều về phía tây nên còn ném những tia nắng gay gắt oi nồng. Trời đứng gió, thời tiết lại khắc nghiệt, vậy mà cả Vũ Thiên lẫn Thúy Thụy đều cảm thấy buổi chiều nay vật gì cũng đáng yêu một cách lạ lùng.

Về đến nhà, Thúy Thụy dường như không nghe cảm giác mệt mỏi mà khi nãy trong giờ lao động tưởng chừng vật ngã nhỏ. Thế là thế nào, Thúy Thụy chưa có thời gian định nghĩa, chỉ biết nhỏ đang tiếp nhận một sự thay đổi tư duy về đám con trai trong lớp mà điển hình là gã Vũ Thiên.

Vũ Thiên dắt xe đạp vào tận thềm cho Thúy Thụy:

- Thụy vô nhà nằm nghỉ cho khỏe, Thiên trở lại trường lao động với các bạn.

Thúy Thụy ngập ngừng:

- Thiên đi trở lại trường bằng gì?

- Thiên... đi bộ cũng được mà.

- Không được đâu, xa lắm. Thiên cứ lấy xe của Thụy mà đi cho tiện rồi gởi trong phòng bảo vệ, ngày mai Thụy quá giang bạn bè đi học sẽ lấy sau.

Vũ Thiên gật nhẹ:

- Vậy cũng được.

Thúy Thụy trở nên bền lեն, nhỏ mời bằng âm điệu thathiết:

- Thiên vô nhà uống nước đã.

Vũ Thiên đưa tay đẩy gọng kính, cậu cười rất dễ mến:

- Thiên không khát lắm.

- Thụy biết Thiên cố tình khách sáo. Trời nắng như thiêu đốt đến tuổi còn cạn nước đừng nói nước trong cơ thể con người không cạn.

Biết khó lòng từ chối ý muốn của con gái, Vũ Thiên nhận lời, cậu nghĩ:

“Khi con gái muốn là ông trời muốn. Không nên làm phật ý con gái mà bất lợi! Những câu này hình như mình nghe ở đâu nhỉ?...”

Nghĩ xong Vũ Thiên vui vẻ:

- Thụy nói thế tự dưng Thiên nghe khát nước quá!

Cả hai cùng cười thân mật. Vũ Thiên theo chân Thúy Thụy vào ngồi trong phòng khách. Gia đình Thúy Thụy thuộc hàng khá giả nên có cách sống phong lưu thượng hạng. Nhà cửa của nhỏ khang trang rộng rãi và các vật dụng tiện nghi sang trọng đều phù hợp.

Vũ Thiên vừa ngồi xuống ghế nệm thì người giúp việc xuất hiện. Thúy Thụy nói với chị ta:

- Bạn học của em, chị cứ đểm tự nhiên tiếp không cần đến chị.

Người giúp việc nhẹ nhàng rút lui ngay. Thúy Thụy mở quạt trần thêm, dù phòng khách đã chạy máy lạnh mát rượi. Không khí tách biệt hẳn bên ngoài, khoan khoái cả người. Thúy Thụy lấy lại vẻ hồn nhiên cổ hũu, nhỏ nhí nhảnh bảo Vũ Thiên:

- Bạn ngồi chơi chờ mình năm phút riêng tư nhé!

Vũ Thiên tỏ vẻ ga-lăng:

- Sẵn sàng.

Cậu còn kèm theo một nụ cười nhiều ý nghĩa khiến Thúy Thụy quay đi mà tâm hồn nao nao như gió thoảng qua nhành cây làm xao động những chiếc lá. Trong khi Vũ Thiên đưa mắt quan sát những tấm ảnh lồng dưới mặt kính bàn, nhất là hình của Thúy Thụy khi còn nhỏ với gương mặt thông minh tinh nghịch vô cùng.

Thúy Thụy biến về phòng riêng tức tốc thay đổi áo quần. Nhỏ chọn quần lửng trên mắt cá chân và áo vải may ôm trông quá dễ thương. Nhỏ không quên chải mái tóc và soi gương trước khi trở ra phòng khách. Trao cho Vũ Thiên chiếc khăn trắng muốt lấy từ tủ lạnh và lon nước ướp sẵn đủ lạnh để

7. Chương 7:

uống, Thúy Thụy êm đềm nói:

- Thiên lau mặt át rồi uống nước đi.

Cử chỉ dịu dàng của Thúy Thụy làm cho Vũ Thiên xúc động. Vậy mà có lúc cậu đặt cho nhỏ là “nữ quái sân trường” mới oan chứ! Ô, mà Thúy Thụy hôm qua và hôm nay khác nhau đến kỳ lạ! Một Thúy Thụy chanh chua đánh đá không ai bằng và một nhỏ Thúy Thụy hiền thực khả ái, tại sao hai tính cách lại ẩn trong một con người, Vũ Thiên chịu không sao lý giải.

Sáng qua trong giờ học, mặt Thúy Thụy còn vênh vác kiêu kỳ, giọng nói nghe mà bắt e rằng, rùng mình. Nhỏ còn cái tật luôn thích gây sự với bất cứ con trai nào dám nhìn nhỏ tấy má. Dĩ nhiên Vũ Thiên là đối tượng bị khoanh bít đồ để chu môi, trừng mắt, bạnh miệng, nhăn răng hoặc lăm bằm suốt cả buổi học. Vậy nhưng lúc này mọi dữ kiện đang đảo ngược một cách khó hiểu. Vẫn là Thúy Thụy chứ không phải ai khác nhưng ánh mắt trong veo, miệng cười tươi tắn, thái độ duyên dáng hoạt bát làm sao. Con người Thúy Thụy là trung tâm mâu thuẫn hay nhỏ đã thay đổi tính cách? Đành rằng, trước đây cái ngang ngạnh bướng bỉnh của Thúy Thụy cũng có nét hay, nhưng cũng dễ làm người khác tự ái hoặc nổi nóng. Lâu nay Vũ Thiên không thể đối lòng mình vừa thích vừa ghét Thúy Thụy vì cậu ở trong tình trạng luôn bị nhỏ làm tổn thương lòng tự trọng.

Vũ Thiên thích Thúy Thụy song không có nghĩa chấp nhận sự kèn kiêu của nhỏ. Cậu nghĩ ra cách lạnh lùng phớt tỉnh mọi hành động của nhỏ ắt sẽ vừa chọc tức được nhỏ, vừa đỡ tức mình. Quả nhiên áp dụng phương pháp này hữu hiệu thật. Vũ Thiên hí hửng khi nhận thấy mỗi ngày Thúy Thụy mỗi tức điên lên. Lâu lâu Vũ Thiên lén liếc Thúy Thụy một cái thấy nhỏ đã đẹp mà khi tức giận còn đẹp ác chiến hơn. Trong lòng cậu con trai vừa lớn mến mộ cô bạn ngồi cạnh bên nhưng dằn lòng giữ cảm lạnh để “nước cờ” được trọn vẹn. Đôi lúc chịu không nổi, Vũ Thiên rất muốn mở miệng trước cất lời “xin lỗi” rồi xin làm quen, kết tình hữu nghị với người láng giềng. Rồi mỗi lần thấy Thúy Thụy hách hách lên, Vũ Thiên lại tức và thôi. Cậu trẻ môi, nhất định không thềm... không thềm!

Đến buổi lao động hôm nay thì như sẵn một định mệnh chẳng? Khi Thúy Thụy say nắng, Vũ Thiên rất muốn chạy lại giúp đỡ. Nhưng nhớ lại hôm trước mình đã bị “lừa” què quá độ. Trong khi cậu lo “sốt vó”, tận tình giúp đỡ kẻ hoạn nạn thì hóa ra nhỏ giả vờ chống lại thầy đã kêu nhỏ lên bảng. Chuyện cũ đã qua, Vũ Thiên không quên nên cũng hơi tức nghẹn khi nghĩ đến. Chừng biết Thúy Thụy say nắng thật, Vũ Thiên hối hận đã nghĩ không phải cho nhỏ. Vì vậy khi nghe Thúy Thụy đột nhiên hét lớn vì con sâu rết trúng cổ, Vũ Thiên không thể làm ngơ. Cậu nhanh chân nhất chạy đến giúp đỡ. Không ngờ sự giúp đỡ theo phản xạ tự nhiên ấy thật đúng lúc, đem lại hiệu quả giống như trong mơ. Ôi... có phải chăng là... Không! Vũ Thiên không dám nghĩ gì xa hơn nữa. Cậu lại theo thói quen đưa tay dẩy gọng kính cạnh lên trên sống mũi, nhận chiếc khăn mát lạnh từ bàn tay mềm mại của Thúy Thụy, mắt cậu của cậu vốn khờ khạo nay hấp háy đến buồn cười.

- Cảm ơn Thụy.

Thúy Thụy nghiêng đầu:

- Thụy phải cảm ơn Thiên mới đúng. Thiên đã trừng trị con sâu giùm Thụy, còn nhiệt tình đưa Thụy về tận nhà, đâu phải người bạn nào cũng tốt với Thụy như thế.

Hai người chỉ im lặng ngẫm nghĩ từng lời của nhau. Thỉnh thoảng bắt gặp ánh mắt nhìn nhau lại e thẹn cười rồi cúi vội mân mê những ngón tay mình. Hồi lâu Thúy Thụy khẽ nhắc:

- Sao Thiên không nói chuyện gì hết vậy?

Vũ Thiên bối rối:

- Thiên... không biết nói gì trước.

Thúy Thụy ngưỡng ngược nói:

- Thiên có giận Thụy không?

- Giận chuyện gì?

- Chuyện... tùm lum chuyện hết á.

Vũ Thiên thật thà đáp:

- Ừa, cũng có giận chút xíu thôi.

Thúy Thụy bẻ tay kêu lộp rộp. Thường ngày nhỏ nói chuyện gì cũng đốp chát để tuôn lời. Giờ đây mở miệng lời nào cũng quá khó khăn:

- Nhưng... bây giờ còn giận không?

Vũ Thiên cười mặt đẹp sáng như vàng trắng vừa ló ra khỏi đám mây:

- Hết rồi.

Thúy Thụy cắc cớ:

- Tại sao hết giận?

Vũ Thiên thu can đảm nói nhanh:

- Tại vì Thụy dễ mến, dễ thương nên Thiên không giận được.

Thúy Thụy lia ánh mắt ngọt ngào:

- Xí! Ghê quá hà!

Vũ Thiên nghe tâm hồn dễ chịu. Tiếng “xí” của con gái giống như tiếng đàn rung đúng nhịp điệu không choitai chút nào. Đâu đây trong không gian tĩnh lặng có tiếng thầm thì trò chuyện của đôi chim, thân mật hệt như Thúy Thụy với Vũ Thiên.

oOo

Không ai biết tốc độ thời gian nhanh hay chậm bởi vì nó cứ thản nhiên đi qua từng ngày. Mà cảm nhận chậm hay nhanh là do tâm lý con người. Chưa bao giờ đôi bạn Thúy Thụy và Diễm Trâm cảm thấy thời gian phi nhanh như thế. Mỗi buổi học quá mau hết. Chưa chuyện trò dăm ba câu, buổi sáng

đã thành buổi trưa. Các buổi tối học nhóm, chưa chi đã thấy kim đồng hồ điểm chín giờ phải chia tay về nhà ngủ mai còn đi học. Bộ tứ Diễm Trâm, Thúy Thụy, Vũ Thiên và Nhật Nam gặp nhau, niềm vui cứ kéo dài bất tận. Thế mới biết niềm vui thì qua mau còn nỗi buồn thì lách tách, Thúy Thụy thường là người luôn hối tiếc thời gian chắt chứa đầy ắp kỷ niệm học trò.

Mùa xuân đến đem theo hơi thở ấm áp và

nắng nhẹ nghiêng đổ bên thềm. Chiều xuân thanh thang với mây êm ái nhân du và hoa xuân rực nở như tuổi xuân của các nhỏ đẹp làm sao! Trong nhà của Thúy Thụy, Diễm Trâm cắn hạt dưa vừa rúc rích cười:

- Tao đã bóí và đã nói màyghét của nào trời trao của nấy. Bây giờ
mày thấy không, tao nói giống như thánh nói mà mày không tin.

Thúy Thụy thụi bạn một cái đầu gối:

- Không dám đâu đừng có nói vậy!

Diễm Trâm gân cổ lên cãi:

- Á, cũng cái giọng điệu không dám đâu... không dám đâu. Xì mốc, bây giờ thì dám quá rồi còn gì!

Thúy Thụy trợn trừng:

- Dám cái gì, mày đừng phát ngôn bừa bãi ảnh hưởng đến uy tín của tao nha.

Diễm Trâm bĩu môi:

- Phát ngôn bừa bãi! Ảnh hưởng uy tín! Nghe ngứa cả tai. Vậy tao hỏi, mày phải nhìn vào mắt tao trả lời
chân thật. Tối chủ nhật vừa rồi mày với gã Vũ Thiên đi đâu?

Thúy Thụy khéo léo chối phăng:

- Hồi nào? Tao không có đivới gã nhè mày! Để tao nhớ coi, à chủ nhật vừa rồiấy hả, tao đi shop với mẹ tao...

- A con lẻo mép, còn nói dối nữa chứ, mày muốn cóngười làm chứng không? Thời buổi này phải có chứng
cứ mới hợp pháp luật phải không?

Thúy Thụy chốt dạ, nhỏ véo má Diễm Trâm:

- Thì ra mày với “ông già đau khổ” luôn rình rập tao.

Diễm Trâm la oang oác:

- Dừng tự ái dân tộc ngenhè! Tao và Nhật Nam tự thấy có trách nhiệm phải quan tâm sâu sắc đối với
mày và Vũ Thiên, chớ không thể dùng danh từ“rình rập” nghe méch lòng quá.

Đến lượt Thúy Thụy quay trở ra:

- Ai mượn, ai khiến mày làm chuyện bao đồng với tao. Đúng là đồ “ăn cơm nhà đi vác tù và hàng tổng”, hứ!

Diễm Trâm cười hi hi, nhỏ thè lưỡi làm mặt xấu:

- Từ nay mày cũng không được cùm từ “ông già đau khổ” với “quái vật thời tiền sử” nữa. Phải gọi là
VũThiên và Nhật Nam, hiểu chưa?

Thúy Thụy nhún vai:

- Chưa hiểu.

Diễm Trâm vỗ đầu:

- Trời ơi! Nghĩa là từ này giờ tao nói chuyện với cây à?

- Không phải cây mà là conngười.

Diễm Trâm hét như còi xe lửa:

- Vậy mày nghe tao nói cái gì hả?

Thúy Thụy tỉnh queo:

- Tao nghe mày nói, mày rất khoái gã Nhật Nam.

Nói xong Thúy Thụy né qua một bên liền để tránh cái đấm ngàn cân của Diễm Trâm bay tới. Nhỏ cười
khành khạch trong khi Diễm Trâm nhảy đùng đùng lên:

- Chỉ có mày với gã Vũ Thiên mới khoái nhau.

Thúy Thụy nhái:

- Chắc mày và gã Nhật Nam không có vụ đó à?

Diễm Trâm đỏ bừng mặt, nét e thẹn làm gương mặt con gái diễm lệ hơn. Nhỏ khóa lấp sù e thẹn của tâm hồn tinh khôi bằng cách cúi ằm lên:

- Con khỉ Thúy Thụy!

Thúy Thụy chu mỏ trả đũa:

- Con Tề Thiên Diễm Trâm!

Bí thế Diễm Trâm bèn nghĩ ra một câu dọa:

- Tao sẽ nói cho cả trường biết mày đi ăn kem với Vũ Thiên. Còn nhiều lần nhận chocolate của người ta đem tặng nữa.

Chiều này thì không chế được Thúy Thụy thật, nhỏ lúng túng:

- Ê... đừng có giỡn kiểu đó nghe mày. Tụi nó thêm mắm dặm muối bậy bạ là chết tao đó.

Thấy diễm trùng huyết “tê liệt” của Thúy Thụy, Diễm Trâm tận dụng tối đa:

- Thì mỗi lần tặng phẩm chocolate của người ta đem tới, cứ hào phóng chia tao phân nửa là mọi vấn đề êm đẹp ngay thôi.

- Mày đúng là kẻ tham lam, biết tận dụng thời cơ hết mức. Tao không hiểu tại sao gã Nhật Nam thích mày được mới là kỳ.

Diễm Trâm nhón nhơ đáp:

- Mày không hiểu tại sao hả? Mày thật là đứa nông cạn chả có chút tâm hồn sâu sắc nào. Để tao nói cho mày hiểu, là tại vì tao có cái duyên ngầm đấy.

Thái độ diễn tả của Diễm Trâm làm Thúy Thụy tức cười không nhịn nổi, thế là đôi bạn gái phát cười ngất. Bỗng nhớ ra một việc quan trọng, Diễm Trâm phân vân hỏi Thúy Thụy:

- Nè, tối chủ nhật Vũ Thiên mời dự tiệc, có mời mày không?

- Có mời, nhưng hỏi tiệc gì Vũ Thiên không chịu nói.

Thúy Thụy cắn môi đầy suy nghĩ, mắt đen láy nhìn về một hướng man mác băng khuâng:

- Thiên không nói nguyên nhân đãi tiệc, tao nghĩ mãi chẳng ra vì sinh nhật thì không phải rồi, chẳng biết là mục đích gì. Nhưng có điều mấy hôm nay tao để ý thấy Thiên lạ lùng lắm, hình như buồn buồn.

- Buồn ư? Nhưng vì sao?

Thúy Thụy lắc đầu:

- Nếu tao biết thì tao đâu có thắc mắc và hỏi mày.

Diễm Trâm phỏng đoán:

- Lạ nhỉ, Thiên vốn vui vẻ và yêu đời, hay là có chuyện gì không hay xảy ra cho Thiên chăng?

Đôi bạn đang khó chịu vì không giải đáp được những gì mình muốn biết thì may sao Nhật Nam ở đâu xuất hiện lù lù. Như kẻ buồn ngủ vớ được

chiếu manh, đói lòng bắt được nồi cơm nguội, Diễm Trâm và Thúy Thụy không chờ Nhật Nam kịp ngồi vào ghế, cùng lúc nhào đến tía lia hỏi một lượt:

- Nam ơi, Vũ Thiên mời tụi mình dự tiệc gì thế?

- Có phải sinh nhật hay đám giỗ, đám cưới ai đó trong nhà Vũ Thiên?

Nhật Nam trở mắt ngạc nhiên nhìn hai cô bạn gái:

- Ủa, Thụy và Trâm không biết sao?

Thúy Thụy hồi hộp nín thở:

- Biết gì kia chứ?

Nhật Nam có nét mặt muôn thuở trầm trầm kín đáo, bây giờ nhìn càng sâu hơn, lại thêm phần rề rà chậm chạp khiến hai cô bạn sốt ruột phát điên:

- Nam nói nhanh đi, tụi này nóng lòng như có lửa, Nam có biết không?

Thúy Thụy nửa giận, nửa năn nỉ:

- Thụy ghét Nam lắm, Nam làm ơn bỏ cái tánh “rùa bò” được không?

Nghe thế, Nhật Nam lật đật nói:

- Hai tuần nữa thằng Thiên xuất cảnh cùng với gia đình rồi. Nó mời tụi

mình đến dự tiệc chia tay đó, và Nam đến đây rủ các bạn mình đi mua gì tặng nó đem theo làm kỷ vật quê hương.

Thúy Thụy sững người, choáng váng còn hơn cả khi bị kêu lên bằng mà biết mình không giải được bài. Vũ Thiên sắp rời xa quê hương ư? Ôi thật sao Thiên? Không, Thúy Thụy không muốn đó là sự thật. Vũ Thiên! Bạn là người bạn trai tốt bụng nhất của Thụy, người mà Thụy đang ghét cay ghét đắng, bỗng biến chuyển thành quý mến từ lúc nào không hay. Nhưng dấu sao Thúy Thụy không muốn điều đó vẫn cứ đến là sự thật. Nhật Nam lên tiếng giống như là sự khẳng định hiển nhiên:

- Thằng Thiên đi tụi mình cũng buồn phải không các bạn. Nam tính nhân dịp chủ nhật nó đãi tiệc thì tụi mình tổ chức một buổi văn nghệ tặng thằng Thiên trong buổi chia tay, các bạn thấy sao?

Không biết Diễm Trâm có đồng ý hay không và trao đổi ý kiến gì với Nhật Nam. Riêng Thúy Thụy chợt nghe chiều xuân buồn rười rã. Có thể đó là nỗi buồn chợt đến với nhỏ khi hay tin sắp chia xa một người bạn thân. Thúy Thụy thẫn thờ nhìn nắng ngoài sân, chút gì như là nước mắt chợt ứa rèm mi con gái.

Thúy Thụy bất lực không kéo dài được ngày tháng cứ đi qua... đi qua... Nhỏ buồn, lo sợ cũng không thể khác. Vậy rồi cái buổi chiều chủ nhật diễn ra tiệc chia tay vẫn cứ lững lờ đến dù Thúy Thụy chẳng muốn chút nào. Mấy buổi học cuối cùng còn ngồi bên nhau mà ai cũng như ghen không nói nên lời. Chỉ có ánh mắt thật buồn làm Thúy Thụy cuối đầu lặng đi trong cảm giác vời vợi. Có lẽ rồi hôm nay cũng vậy, nhỏ sẽ chẳng nói được điều gì đâu. Tâm tư nhỏ có bao nhiêu lời muốn thốt, muốn gửi gắm theo người đi. Và Vũ Thiên chắc hẳn cũng vậy, mà sao không ai đủ can đảm nói lời trái tim?

Tối nay Thúy Thụy mặc đầm trắng xinh và ngây thơ như một con búp bê, song vẻ hồn nhiên không còn mà vương vện nét ưu tư sâu muộn lên áo trắng học trò. Diễm Trâm và Nhật Nam đến khiến Thúy Thụy đành phải giấu tâm tư của mình để gượng cười khỏa lấp không gian âu sầu. Diễm Trâm cố ồn ào:

- Trời ơi đẹp thế! Tao đi bên mày chắc tao chìm ngấm như ngôi sao đứng cạnh mặt trăng sáng tỏa rồi.

Thúy Thụy cười buồn:

- Đùng ba hoa nữa, tao chẳng lòng dạ nào mà đùa giỡn đâu.

- Sao kỳ vậy? Vũ Thiên xuất cảnh mà mày ồ ồ đến biếng cười, biếng nói là sao? Bộ mày đã...

Thúy Thụy hốt hoảng bật tiếng kêu trách móc:

- Đùng Trâm, mày nói bậy tao giận.

Diễm Trâm ráng pha trò:

- Ồ không, mày đã biết tao nói gì đâu mà cho là nói bậy.

Thúy Thụy chấp tay xá:

- Tao lạy mày để cho tao yên.

Nhật Nam vờ quay lưng nhìn vu vơ khung cảnh khác để đôi bạn gái tự nhiên đùa giỡn. Làm sao cậu không biết Thúy Thụy buồn vì sự ra đi của Vũ Thiên. Làm sao cậu không biết độ sâu tình cảm bạn bè của hai

người. Thế đấy! Cuộc đời khó có niềm vui trọn vẹn. Tuổi đời càng lớn khôn, nỗi buồn càng nhiều, quan trọng là mỗi người cần trang bị một bản lĩnh để chấp nhận và vượt qua tất cả. Nhật Nam hiểu chút tình cảm lao xao ban đầu tình khôi như sương sớm, là tất cả những gì thiêng liêng của tuổi vừa mới lớn, nên khi mất đi vượt khỏi tầm tay, ta thấy chơi vơi hụt hẫng. Thực ra, nỗi buồn tình cảm không quá lớn, Nhật Nam chỉ muốn các bạn học tập đem sức cống hiến cho đời. Thế nhưng, tình cảm đẹp dễ trong sáng sẽ giúp con người ta đạt được đỉnh cao ước nguyện. Bởi muôn đời tình cảm chính là động lực thúc đẩy sự phấn đấu nỗ lực để vươn đến mục đích. Từ ngày Nhật Nam chơi thân với Thúy Thụy và Diễm Trâm, cậu thấy cuộc đời diễn tiến đẹp hơn, học lực tốt hơn, ước mơ rõ nét hơn và quyết chí cao hơn. Nhật Nam khẳng định tình bạn là chiếc gối êm dịu của tình yêu, là lối ngõ hun hút vào tương lai, nên Nhật Nam rất trân trọng, cậu cảm thông với nỗi lòng của Thúy Thụy.

Ba đứa Thúy Thụy, Diễm Trâm và Nhật Nam đạp xe chậm chậm đến nhà Vũ Thiên. Bạn bè khá đầy đủ, các thầy

cô cũng không thiếu vắng. Mọi người đều giữ nét trầm tĩnh cho thích hợp với không khí chia tay. Vũ Thiên phát biểu đầu tiên qua ống micrô. Cậu nhắc nhiều đến những kỷ niệm thầy trò, bạn bè. Giọng cậu bùi ngùi cổ nén xúc động, nhưng khi nói đến hết câu cuối cậu đã để vỡ oà tình cảm của mình. Lồng ngực Vũ Thiên thổn thức và cậu khóc thật sự. Qua làn kính dày cộm, những giọt lệ như những giọt pha lê trong vắt lẫn xuống trần trở niềm thương và nỗi nhớ. Vũ Thiên nói không muốn rời xa quê hương yêu dấu, nơi thành phố chôn nhau cắt rốn và gói ghém bao kỷ niệm, ân tình tuổi thơ, tuổi niên thiếu dịu dàng. Không muốn nhưng Vũ Thiên không thể lại do lệ thuộc sự ra đi của gia đình. Càng nói Vũ Thiên càng nghẹn ngào, cậu cuối đầu từ biệt chung mọi người rồi quay vội mặt vào vách tường tránh bật thành tiếng nức nở.

Có nhiều tiếng thúc thít, tiếng đứa nào đó hỉ mũi vào khăn. Con trai trời ban tính cứng rắn thì đỏ hoe mắt, giây phút này sao cảm động quá, tình bạn bè bùng lên sáng lòa.

Cùng với buổi tiệc, các bạn trong lớp do Nhật Nam tổ chức bắt đầu biểu diễn văn nghệ. Nhiều bạn xung phong hát nhiều bài hát ý nghĩa tặng Vũ Thiên. Diễm Trâm và Nhật Nam song ca một cách tự nhiên, Thúy Thụy thì không đủ can đảm, tâm trạng nhỏ thật buồn,

, chưa bao giờ buồn như vậy.

Hải “mập” lao nhao:

- Đề nghị Vũ Thiên hát một bài cho tụi tao nghe.

Có rất nhiều đứa vỗ tay tán thành. Vũ Thiên đành bước lên micrô vì không nỡ phụ lòng các bạn:

- Thiên xin hát tặng các bạn một bài. Một bài hát rất thân quen với tuổi học trò như chúng ta.

Giọng Vũ Thiên đang trong giai đoạn “vỡ tiếng” nghe ồm ồm rất buồn cười, nhưng cậu hát đúng điệu cho nên rất hay.

“Những chiếc gió xe chở đầy hoa phượng. Em chở mùa hè của tôi đi đâu, chòm phượng vĩ em cầm là tuổi tôi mười tám, thuở chẳng ai hay thầm lặng mối tình đầu”.

Trái tim Thúy Thụy rung động, nhỏ say đắm với bài ca, dù bài ca ấy nhỏ nghe qua băng đĩa cả trăm lần.

”... Mối tình đầu của tôi là cơn mưa giăng giăng ngoài cửa lớp, là áo ai bay trắng cả giấc mơ, là bài thơ còn hoài trên vở, giữa giờ chơi mang đến lại mang về...

... Mối tình đầu của tôi là cây đàn buông tiếng xa xôi, ai cũng hiểu chỉ một người không hiểu, nên có một gã khờ ngơng ngịu đứng làm thơ...”

Diễm Trâm thì thầm bên tai Thụy:

- Bài hát này Vũ Thiên dành tặng riêng một mình mày đó.

Thúy Thụy xúc động mạnh, rèm mi nhỏ ướt nhoe. Tiếng hát của Vũ Thiên như xuyên qua lòng nhỏ:

“... Và mùa sau biết có còn gặp lại, ngày khai trường áo lụa trắng thôi bay...”

Diễm Trâm biết bạn khóc, nhỏ đưa tay vỗ nhẹ lưng bạn:

- Hai đứa mày sẽ không bao giờ quên được nhau trong đời.

Thúy Thụy không nói, những giọt nước mắt đầu đời cứ len lén lặn. Diễm Trâm nói nhỏ:

- Hát tặng Vũ Thiên một bài nhé Thụy!

Thúy Thụy cúi sâu mặt lắc đầu:

- Tao không thể hát.

Diễm Trâm chau mặt:

- Mày là đứa hát hay nhất lớp. Tại sao không thể?

- Tao cũng không biết giải thích thế nào. Nhưng bây giờ mà hát thì sẽ “bể đĩa” ngay, ảnh hưởng đến công tác tổ chức của Nhật Nam.

Diễm Trâm không chịu buông tha:

- Lý do mơ hồ, hay là mày...

Thúy Thụy thẳng thốt nhìn lên:

-... Đừng Trâm... đừng nói...

Diễm Trâm nghiêm nghị nhìn vào mắt bạn, không nói ra nhưng nhỏ hiểu điều mình muốn nói là sự thật. Diễm Trâm suy nghĩ thêm: “Con người ta có duyên số lạ thật! Thúy Thụy và Vũ Thiên tính tình chẳng hợp nhau chút nào, thậm chí còn kỵ nhau như lửa với nước như chó với mèo. Không ai nghĩ họ có thể nở với nhau nụ cười chớ đừng nói là có tình cảm với nhau. Ấy vậy mà thực tế khá rõ ràng, hình như con Thụy kiêu căng ngày nào đã yêu gã Vũ Thiên...”

Nghĩ thế và định ninh ý nghĩ của mình không sai lầm, Diễm Trâm đặt tay lên vai Thúy Thụy:

- Đừng quá lo sợ như thế, tao hiểu mày mà Thụy.

Thúy Thụy nhìn bạn bao hàm lòng biết ơn. Có được người bạn biết cảm thông như Diễm Trâm thật quá tốt, nhỏ cảm giác như phân đôi được nỗi buồn. Tuy nhiên nghĩ đến ngày mai, ngày mai đi học sẽ chẳng còn gặp Vũ Thiên sẵn sàng... nhẹ răng cười. Chỗ ngồi ấy sẽ bị bỏ trống hay thay thế một người nào khác, Thúy Thụy lại nghe náo lòng. Đột nhiên Thúy Thụy thêm những lần cãi nhau chanh chua, những cái liếc xéo ngỗ nghịch, những “cuộc chiến tranh” tới bởi hoa lá trước đây thường xảy ra với nhỏ và gã “bốn mắt”. Ôi tất cả kỷ niệm đầy ấn tượng nhún nhường mây sắp sửa trôi về bên kia địa cầu. Xót xa quá đi! Buồn khổ quá đi! Buồn khổ muốn khóc thật lớn cho người ngoại láng giềng phần nào nuốt tiếc. Song hầu như lúc này mọi cố nén làm nặng trĩu, vỡ tung cõi lòng hơn bao giờ.

Nhật Nam là người sâu sắc, cậu ý nhị bảo Diễm Trâm đừng hỏi han gì Thúy Thụy nữa. Dĩ nhiên cậu lớp trưởng tuy ít nói nhưng tầm suy nghĩ rộng

8. Chương 8:

hơn bạn bè cùng lứa. Cậu thừa biết Vũ Thiên yêu Thúy Thụy và ngược lại, tiếc rằng mối tình đầu học sinh vừa chớm nở đã có sự thử thách cách ngăn.

Đêm tàn dần, buổi tiệc chia tay, Vũ Thiên dù vô cùng lưu luyến cũng đến hồi dần tàn. Các thầy cô thân thiết dặn dò Vũ Thiên vài điều rồi lần lượt ra về. Vũ Thiên nài nỉ ba người bạn thân nhất là Nhật Nam, Diễm Trâm và Thúy Thụy ở lại với mình một cách tha thiết:

- Đừng về các bạn ơi, hãy ở lại với Thiên thêm lát nữa.

Nhật Nam siết chặt tay Vũ Thiên:

- Ở lại thêm lát nữa cũng vậy thôi. Rồi tụi tao cũng vẫn phải về.

Tao nghĩ Thúy Thụy mới cần ở lại với mày thêm lát nữa còn tụi tao về thôi Thiên ạ.

Diễm Trâm nhìn Vũ Thiên ngẫm đồng ý với Nhật Nam. Vũ Thiên rất cảm động, cậu không biết nói gì hơn là siết chặt tay của mọi người để cho hơi ấm lòng bàn tay thay cậu nói lời tạm biệt chim én bay.

Ra đến đường Nhật Nam nói:

- Qua bên ấy có bạn học hay bạn gì cũng nhớ Email về cho tụi này thường xuyên nhé!

Vũ Thiên gật đầu hứa hẹn. Diễm Trâm thấy không khí sầu lắng đáng sợ quá nên chọc Vũ Thiên:

- Nhưng mà Trâm nghi quá, Thiên sẽ không nhớ bọn này đâu. Người ta nói “xa mặt cách lòng” không phải không có lý do.

Vũ Thiên cả quyết:

- Không đâu, Thiên không phải loại tệ như vậy.

Diễm Trâm khúc khích cười:

- Trâm không có ý nói Thiên tệ, nhưng rồi Thiên sẽ chỉ nhớ đến một người thôi...

Liếc qua Thúy Thụy thấy gương mặt nhỏ đỏ hồng dưới ánh sáng ngọn đèn cao áp. Vũ Thiên hiểu Diễm Trâm muốn ghẹo mình nên cũng thoáng mắc cỡ.

Lưu luyến đến mấy cũng tới hồi phải dứt ra, Nhật Nam và Diễm Trâm ra về, Thúy Thụy cuốn quýt gọi:

- Nam ơi! Trâm ơi! Đợi Thụy về với!

Diễm Trâm lên mặt:

- Chưa được phép đâu bạn ạ.

Thúy Thụy càng bối rối:

- Chờ Thụy về với, đừng bỏ Thụy một mình mà.

- Ai nói một mình? Còn mình kia bỏ đi đâu, bỏ cho ai?

Vũ Thiên nói nhỏ nhẹ nhưng chân thành:

- Thụy ở lại với Thiên chút nữa nha! Rồi Thiên sẽ đưa Thụy về nhà mà.

- Nhưng...

Vũ Thiên năn nỉ:

- Thiên không còn nhiều cơ hội, Thụy biết không.

Nét mặt thật thà của Vũ Thiên làm cho Thúy Thụy không thể chối từ. Nhỏ không gật đầu nhưng cũng không lắc đầu. Nhìn lên thì Nhật Nam và Diễm Trâm đã bảo nhau chạy mất. Đường phố chỉ còn lại Vũ Thiên với Thúy Thụy. Hai chiếc bóng xinh xinh đổ dài trên đường tưởng chừng song hành bên nhau mãi mãi. Trăng vàng dần trên lối đi, óng ánh trên tóc Thúy Thụy cái màu vàng bạc, hàng lông mi cong vút của nhỏ cũng ướt sương đêm, nhỏ liên tục rùng mình, không hiểu lạnh hay bởi hồi cảm xúc.

Hai người cứ đứng như vậy rất lâu mà không nói. Trong đêm có mùi hoa ngọc lan ngan ngát từ vườn nhà ai đó thoảng vào không gian thơm đến diệu kỳ. Rất lâu... rất lâu... Vũ Thiên mới dám đưa bàn tay lạnh ngắt nắm nhẹ tay Thúy Thụy, trống ngực cậu đập rầm rầm hết tiếng trống khai trường hồi cấp I.

Cậu nói mà run lập cập:

- Sao Thụy không nói gì hết vậy?

Lần đầu tiên trong đời Thúy Thụy bị con trai nắm tay một cách đúng nghĩa. Nhỏ cũng run bắn và bàn tay bỗng lạnh kinh khủng. Tiếng nói của nhỏ gần như va chạm vào nhau:

- Thụy... Không biết nói gì. Mà Thiên cũng đâu có nói gì với Thụy...

Vũ Thiên mân mê nhẹ bàn tay rất mềm mại của Thúy Thụy:

- Thiên muốn nói rất nhiều nhưng cứ ngần ngại mãi. Thiên... đâu có đi đâu vẫn nhớ Thụy và Thiên nghĩ nhất định Thiên sẽ trở về.

Thúy Thụy cười buồn:

- Ai ra đi cũng nói như vậy, nhưng ít có người giữ lời. Bởi vì hào quang vật chất của nước ngoài dễ vô tình là lực cản tình cảm của con người.

Vũ Thiên thấm thía nỗi chát chua của cảnh người đi kẻ ở. Sự so sánh giữa quê hương còn nghèo với xứ người hiện đại. Cậu nói như phân bài:

- Lẽ thường thói đời là thế, nhưng Thiên thì khác người ta. Ít nhất Thụy cũng nên tin có một người đang nói thật lòng chứ!

Không tiện tranh luận về sự đời ở giây phút ngắn ngủi này. Thúy Thụy chuyển hướng:

- Thụy không biết nói gì hơn là chúc Thiên những điều gì Thiên mong ước được thành đạt.

- Cảm ơn Thụy và xin cho Thiên được ấp ủ cái điều mình mong ước.

Thúy Thụy nhìn xuống, nhỏ không ngờ Vũ Thiên uống nhằm mặt gấu khi nào mà to gan dám ôm hôn mặt nhỏ vội vàng một cái thật nhanh. Thúy Thụy không đề phòng nên không đỡ kịp, nhỏ sợ muốn... xỉu, lú lú mới thốt nên lời:

- Sao Thiên... dám làm thế?

Đôi mắt Vũ Thiên đắm đắm lẫn một chút anh hùng đột xuất:

- Không biết nữa. Có lẽ đó là mệnh lệnh của trái tim.

Thúy Thụy cắn môi, bắt giắc một giọt lệ - giọt sầu - hay giọt hạnh phúc dâng đầy đôi mắt. Thúy Thụy là dân văn chương, nhỏ không đến nỗi ngốc nghếch mà không nhận ra đích thực tình đầu đã đến với nhỏ. Tình đầu thánh thiện, non nớt như một chiếc mầm cây

đẹp không gì bằng, vậy mà sắp vượt khỏi tầm tay nhỏ rồi, buồn đau không? Vũ Thiên cất giọng ấm áp:

- Đừng giận Thiên nha, hành động của Thiên là “mệnh lệnh” của trái tim thật đấy.

Thúy Thụy vừa thẹn thùng vừa xúc động, im lặng như không biết nói. Vũ Thiên lolắng:

- Thụy giận Thiên hả, cho Thiên xin lỗi nhé!

Thúy Thụy ngược lên mỉm cười:

- Thụy đang nghĩ đến một việc có phải Thiên rất muốn Thụy tham gia nhóm “Bút me xanh” của trường không?

- À đúng rồi, Thiên rất vui nếu Thụy nhận lời. Công việc này ách tắc lâu nay cũng vì thiếu “nhân tài” đóng góp công sức.

Thúy Thụy khiêm tốn:

- Thụy có tài cán gì, nhưng Thụy hứa sẽ cùng Nam và Trâm vực nhóm “Bút me xanh” thức dậy. Trước tiên Thụy sẽ viết chuyện của hai đứa mình, Thiên đồng ý không.

Vũ Thiên mừng rỡ:

Thiên đồng ý hai tay hai chân, chuyện của tụi mình vừa ngây thơ vừa vui lắm. Khi nào thành công nhớ gửi bản thảo qua cho Thiên với nhé!

Thúy Thụy đưa tay lên cao:

- Nhất trí.

Vũ Thiên cũng đưa tay lên cao, hai bàn tay ấy lại có dịp gặp nhau:

- Thiên muốn Thụy tiễn Thiên ra sân bay.

Thúy Thụy ngắt lời, giọng pha chút nũng nịu con gái:

- Thụy không ra sân bay đâu. Sân bay đầy nước mắt. Thụy sợ lắm.

Vũ Thiên thở dài:

- Vậy là ngày Thiên lên máy bay Thiên sẽ là người buồn nhất.

Thúy Thụy chạnh lòng, ngập ngừng:

- Có nhiều người tiễn Thiên mà, tại sao nhất thiết phải có Thụy.

Đêm mờ mang, đêm đọng lại nỗi nhớ trong tâm hồn hai người bạn, ngọn đèn cao áp im lìm đứng bên đường làm nhànchứng ối tình trắng trong.

Năm học sau, sân trường vắng bóng Vũ Thiên từ lâu nhưng hoài niệm về Vũ Thiên không lúc nào quên nơi lòng Thúy Thụy. Nhỏ bây giờ thích viết nhật ký, thích nhìn mưa rơi, không thích làm nữ quái quậy phá những kẻ chung trường, chung lớp nữa. Năm học sau có nhiều thay đổi, cận kề bên Thúy Thụy có một gã đẹp trai, má lúm đồng tiền, miệng cười mở rộng, nhưng nhỏ không tào nạo cảm nổi. Nhỏ cũng không gây sự liếc xéo, để ai đó không phải ôm thương tích cả nghĩa bóng lẫn nghĩa đen. Mới qua một năm, nhỏ bỗng hiền lành như “ma - sơ” khiến nhiều kẻ ngạc nhiên như không còn tin đó là sự thật. Trước đây nhỏ ồn ào bao nhiêu, giờ trầm lặng bấy nhiêu. Nhỏ không thiết tha chuyện đi ăn vặt với Diễm Trâm, không buồn để ý mấy chuyện thăng con trai lấu lĩnh hoặc vài đứa con gái lẻo mép chuyện tọc mạch chuyện thiên hạ. Thúy Thụy phát sinh cái thú đi dạo một mình và ngồi mơ mộng một mình. Những lúc ấy nhỏ không làm sao quên hương vị nụ hôn buổi chia tay, cái siết tay hồi hộp và lời hẹn trở về của Vũ Thiên.

Đôi lúc chính Thúy Thụy nhận thấy hai chữ “trở về” quá xa xôi, song nhỏ vẫn âm thầm hy vọng kỳ tái ngộ. Nhỏ cũng không quên buổi đưa Vũ Thiên ra phi trường. Nhỏ đạp xe đến nhà Diễm Trâm vừa trông thấy đã ồ lên:

- Màu đen nữ hoàng tôn nước da mày trắng đẹp quá. Tao tưởng tượng đây là một cuộc tiễn đưa đầy ấn tượng đây.

Thúy Thụy nghiêm trang:

- Lúc này không phù hợp đùa giỡn đâu. Mày thay đổi với tao chút coi.

Diễm Trâm nhướn mắt:

- Đi đâu?

- Cứ đi rồi sẽ biết.

Diễm Trâm một mực từ chối:

- Đi tiễn Thiên hả? Người mà Thiên cần là mày đâu phải tao đâu khi ẹ!

- Nhưng tao sao dám đi một mình, gia đình Thiên bao nhiêu là cặp mắt.

Diễm Trâm trấn an:

- Bao nhiêu mắt mặc kệ. Bạn bè thân thiết bộ tiễn đưa nhau không được hay sao?

- Ai cũng nghĩ như mày thì đời đâu có khổ. Thôi làm ơn đi cùng tao, tao biết ơn suốt đời không dám quên.

Rốt cuộc Diễm Trâm cũng đành chịu bạn. Hôm nay Thúy Thụy cỡi xe cub nhìn dáng thật sang. Màu đen buồn của áo quần lại vô tình tô đậm nhan sắc của nhỏ. Diễm Trâm xuýt xoa trầm trồ mãi:

- Tao chơi chung với mày cả chục năm sao lại không phát hiện ra mày đẹp đến thế nhỉ?

Thúy Thụy vả lên miệng bạn:

- Thôi đừng tán tào lao nữa nhỏ ơi! Có thông minh thì chỉ tao mua món quà gì tặng Thiên mang đi cho thật ý nghĩa, mà Thiên nhớ tao hoài.

Diễm Trâm rụt vai:

- Ấy da, hôm nay thì đã thành thật “khai báo” rồi ư? Nhưng hôm bữa ba đứa mình đã tặng quà chung rồi mà.

- Quà chung khác, tao muốn có một món quà riêng.

- Ra thế, quà riêng thì nổi nhớ cũng dành riêng ày chứ gì...

Thúy Thụy khó chịu:

- Mà không đứng đắn được hả?

Diễm Trâm đưa tay vuốt tóc, gương mặt nhỏ lúc nào cũng sáng rỡ:

- Tao muốn cho cõi lòng mày bớt nặng nề, vậy mà cũng mắng tao được. Ở đời đúng là làm ơn thì mắc oán mà. Tuy nhiên, tao vẫn làm ơn ày chứ còn biết sao. Mày mua nhẫn vàng tặng người đi là ý nghĩa nhất.

Thúy Thụy bán tín bán nghi:

- Ai bảo mày thế?

- Ai cũng bảo như thế mà.

Thúy Thụy băn khoăn:

- Nhưng... tiền đâu mua nhẫn?

Diễm Trâm cốc đầu nhỏ bạn.

- Tao biểu mày mua chiếc nhẫn “một lượng” sao mà không có tiền. Mua chiếc hai, ba phân 18K thôi...

Nhỏ còn làm tài lạnh phân tích:

- Cái gì bằng vàng khó phai khó mờ. Kỷ vật cũng thế, có lý lắm chứ.

Thế là Thúy Thụy nghe theo lời xúi dục của Diễm Trâm, nhỏ vét hết tiền mẹ cho ăn sáng trong tuần, không đủ còn vay thêm tiền của Diễm Trâm để mua chiếc nhẫn vàng có khắc chữ “T”. Nhỏ trông đứng trông ngồi đến giờ trông vào tay Vũ Thiên. Rồi phút giây đó cũng đến, Diễm Trâm vờ chạy mua nước mía uống rồi biến mất cho Vũ Thiên và Thúy Thụy tận dụng mấy phút quý báu cuối cùng cho nhau.

Run run, Thúy Thụy nói:

- Thiên đưa tay ra!

Vũ Thiên không hiểu:

- Làm gì Thụy nhỉ?

- Cứ đưa ra sẽ biết.

Vũ Thiên ngoan ngoãn làm theo, Thúy Thụy lóng ngóng suýt đánh rơi chiếc nhẫn. Đến chùng đưa ra thì hơi ới chiếc nhẫn nhỏ xíu lại gia công kiểu con gái không thể nào vừa tay Vũ Thiên. Nhỏ méo

xẹo:

- Xin lỗi, Thụy không biết tay Thiên cỡ nào nên mua nhẫn bị trật rồi.

Tình huống éo le, Vũ Thiên nhanh trí nói:

- Hay là Thụy đeo đi, hai đứa mình ai đeo cũng như nhau phải không?

- Thụy chỉ muốn chiếc nhẫn ở bên cạnh Thiên, kẻo... thôi...

Thúy Thụy cũng chẳng tìm ra được cách nào khác. Chạy về đổi nhẫn? Muộn rồi. Mua món quà khác? Hết sạch tiền. Biết làm sao! Thiệt là xui xẻo quá! May mà Vũ Thiên chủ động nói:

- Chiếc nhẫn Thiên đeo không vừa nhưng Thiên xỏ nó vào sợi dây chuyền đeo nơi cổ được không.

Vậy mà nghĩ không ra! Thúy Thụy nghe Vũ Thiên nói thì mừng lắm:

- Giải pháp của Thiên thật tuyệt!

Vũ Thiên lần lựa mãi không chịu vào phòng cách ly. Gia đình cậu gọi đến năm lần bảy lượt cậu mới bước vào phòng kín. Thúy Thụy cố giữ song nước mắt cứ trào ra. Bao giờ? Bao giờ gặp lại hử Thiên? Nhỏ đưa tay để lên lớp kính trong suốt. Vũ Thiên ở bên trong cũng làm như vậy. Hai bàn tay ập lên nhau nhưng không nhận được hơi nóng bởi visự ngăn cản của lớp kính. Vũ Thiên viết mấy chữ to lên trang giấy đưa lên. Thúy Thụy đọc:

- Thụy đừng khóc, nhất định Thiên sẽ về.

Thúy Thụy gật đầu, nước mắt vẫn tràn mi, bây giờ không ai nói với ai tiếng nào nữa bởi chẳng thể nghe được lời của nhau. Khi Vũ Thiên bước lên nấc thang máy, Thúy Thụy òa khóc. Nhỏ vẫy tay, vẫy tay... Vũ Thiên lên cao dần, xa dần... nhỏ mấp máy môi:

- Chúc Thiên thượng lộ bình yên!

Diễm Trâm đột ngột ở ngay sau lưng Thúy Thụy, ôm nhỏ vào lòng vỗ về:

- Chia tay nào mà không có nước mắt, mà cứ khóc đi cho đã!

Một năm, mà ấn tượng cứ như ngày hôm qua. Trung bình mỗi tháng Thúy Thụy có thư, email hoặc điện thoại của Vũ Thiên một lần. Mới liên hệ thường xuyên này đã cho nhỏ những niềm vui thật lớn. Thúy Thụy đang đứng trong lớp mơ màng thì Diễm Trâm âm âm chạy vào. Nhỏ giờ cao cuốn sách nhỏ, miệng la ong óng:

- Hoan hô đứa con “tinh thần” của Thúy Thụy đã ra đời.

Thúy Thụy chụp vội cuốn sách nhưng Diễm Trâm nhanh hơn dứt ra sau lưnggiấu.

- Khao món gì mới được ẵm “con” vào lòng chứ!

Thúy Thụy phòng mang:

- Khao cái gì! Sách của tao được xuất bản tao phải cầm nó trước chứ không phải mày.

Diễm Trâm gân cổ:

- Nói ày biết, sách của mày viết kệ mày, nhưng cuốn này tao mua chứ bộ!

Thúy Thụy khựng người trong giây lát:

- Ủa, bộ mày mua thiệt hả?

- Còn không thiệt! Tao thấy sách của mày lập tức không tiếc rẻ mười ngàn mua ngay. Còn mày áy hử, mày phải đến nhà xuất bản nhận mới được sách biểu khi ả.

Thúy Thụy xuống giọng:

- Cho tao xem nó chút coi!

Diễm Trâm hinh mũi:

- Giọng nghe được đó. Nè, coi đi! Nhưng mà tao sẽ kiện mày hai tội: thứ nhất, mày dám viết về tao là conăn hàng khét tiếng trong trường. Điều này sẽ ảnh hưởng đến giá trị của tao thì sao? Thứ hai, tao và nhật Nam “có gì” với nhau hồi nào sao mày láo thế?

Thúy Thụy trề môi dài lừ:

- Mày còn không phải là đứa ăn hàng rách mếp sao? Còn chuyện tình cảm giữa mày với Nhật Nam cả trường biết chẳng phải một mình tao biết mà bảo tao bịa.

Diễm Trâm cứng giọng, nhỏ tức quá bắt đầu moi móc:

- Mày còn chối rằng viết chuyện này không bịa một mớ hử. Tiễn Vũ Thiên ra sân bay đưa nào khóc hết nước mắt. Vậy mà trong truyện thì... “lặng nhìn nhau, không một hạt lệ nhưng ai hiểu lòng nhỏ buồn da diết...”. Xạo! Trời ơi xạo! Còn nữa, ban đầu chữ “người ta” hơn kẻ thù, không thêm ăn bất cứ thứ gì mà Vũ Thiên mời hoặc cho. Còn lừa đảo giả bệnh để người ta đưa về bằng xích lô, rồi khóc ầm ỨC khi người ta không quan tâm đến mình trong giờ lao động, rồi chuyện con sâu...

Thúy Thụy bất thành linh cấn vào vai Diễm Trâm một cái, nó nhảy dựng lên và mới chịu “tắt đài” châm kích:

- Trời ơi, có người ám sát tôi!

- Cho mày chữa thói nhiều chuyện.

Diễm Trâm nhăn mặt:

- Tao đang “phê bình văn học” thử, mày làm gì ngăn chặng bước đường tương lai của tao?

- “Con” lạy “mẹ”, đừng có quậy phá nữa, chiều nay tao đãi một châu bò nhúng giấm

9. Chương Phần Cuối

và kem Bạch Đằng chịu chưa?

- Ít ra phải biết điều thế chứ.

Hai cái đầu châu vô cuốn sách, từng trang nhỏ như biểu hiện tháng ngày đã qua đi. Diễm Trâm cười ngặt nghèo khi đọc tới chỗ đối thoại. Thúy Thụy rưng rưng nhớ người nơi xa, nhưng trang cuối cùng là ngày gặp lại của hai người bạn yêu nhau. Ngoài cửa sổ có mấy cây hoa chuồn chuồn mọc dại, một đôi bướm lượn lờ bên nhau thật hạnh phúc. Bất giác Thúy Thụy nghĩ đến Vũ Thiên, ước gì một ngày trong tương lai hai đứa được như đôi bướm vậy, chắp cánh bên nhau bay vào cuộc sống mến thương. Có lẽ lúc ấy cuộc đời Thúy Thụy thật đầy ý nghĩa. Tình yêu gối đầu lên tình bạn là một nền tảng hạnh phúc ở tương lai được bảo đảm vô hình nhưng chắc chắn.

Diễm Trâm thực cùi chỏ vô hông Thúy Thụy:

- Nghĩ gì đó?

Thúy Thụy chối:

- Đâu có, chỉ nhìn hai con bướm.

- Nhìn hai con bướm mà nghĩ đến hai con người từng là “hàng xóm” của nhau ở lớp mười một, từng cãi nhau chí chóe điếc tai thiên hạ và rồi từng sục sùi mưa rơi trong những đêm “Hà Nội trời trở gió” đúng không?

Thúy Thụy ngưỡng cứng người, hàng mi nhỏ nhìn xuống trông dịu dàng đáng yêu như hàng liễu rũ xuống quanh hồ Xuân Hương Đà Lạt. Người ta nói con gái xinh xắn nhất khi đôi má đỏ hồng nét e thẹn bị vạch toét ý nghĩ trong trái tim quả đúng không sai chút nào. Bình thường Thúy Thụy đã đẹp, lúc này nhỏ càng đẹp hơn bao giờ. Đôi môi hồng mọng hé mở rồi lại khép như cất giấu nụ cười. Suối tóc đen mượt buông trên vai lụa trắng nổi bật cái hài hòa của sự giao thoa màu sắc, đẹp như một phát họa tuyệt đỉnh của người nghệ sĩ tài hoa làm người chiêm ngưỡng xúc động.

Diễm Trâm thấy tội, nhỏ dúng tay vào má bạn:

- Sao, cái không nổi chứ gì! Tao mà nói oan ày có mà mày xé xác.

Thúy Thụy vội vàng “xuống tông”:

- Thôi thôi “tắt đài” giùm, chuyên mục của mày đến đây là chấm dứt.

Diễm Trâm ưỡn ngực, tay chỉ vào miệng mình:

- Cái miệng của tao trời sinh ra có hai chức năng ăn và nói. Khi nó bận ăn thì nó nghỉ nói, còn khi nó phải nói là vì nó... thiếu ăn.

Thúy Thụy nheo mắt:

- Con này thực dụng khiếp chưa.

Diễm Trâm xoa tay, thái độ tỉnh bơ:

- Ấy chết! Là tao giới thiệu ày về chức năng cái miệng của tao để mày hiểu thôi chứ bộ.

Thúy Thụy trề môi:

- Mày có dám thề là bụng dạ mày toàn vô tư không?

Diễm Trâm vờ kêu lên:

- Ui! Tao ký vụ thề thốt này lắm đó! Có gì tụi mình tự xử nhau được rồi.

Thúy Thụy lật lật những trang sách xinh xinh một cách âu yếm:

- Vậy mà người ta viết trong truyện mình là chúa ăn hàng, lại còn kêu oan!

Nhật Nam đi đến gần dúi vào tay Diễm Trâm một gói ô mai cam thảo. Nhỏ cười sung sướng:

- Cảm ơn Nhật Nam nhiều, nhiều...

Thúy Thụy không bỏ qua cơ hội trả thù êm đẹp:

- Công nhận người sinh ra Diễm Trâm là cha mẹ nó, nhưng người hiểu nó không ai khác hơn ngoài Nhật Nam.

Nhật Nam mắc cỡ:

- Chỉ có gói ô mai mà Thụy, đâu có vật gì lớn lao.

- Ấy, gói ô mai đến kịp thời trong lúc cái miệng nó rảnh rỗi là mang ý nghĩa lớn lao đấy.

Diễm Trâm nhéo lên làn da trắng nõn của Thúy Thụy, giọng chua ngoa:

- Mày san bằng tỉ số một rồi đó con khỉ ạ! Nhưng đừng tưởng là tao không "sút" thêm vài trái nữa ghen.

Chờ một lát bớt ồn ào Nhật Nam nói:

- Nam muốn bàn với các bạn tổ chức học nhóm để chuẩn bị thi tốt nghiệp. Diễm Trâm không cần đắn đo do dự liền đưa tay chấp thuận ý kiến đầy tính cách xây dựng và trách nhiệm của Nhật Nam.

- Trâm đồng ý cả hai tay.

Nhật Nam nhìn Thúy Thụy chờ đợi:

- Ý của Thụy thì sao?

Thúy Thụy nhoẻn miệng cười hiền lành:

- Tham gia chứ còn sao nữa.

Diễm Trâm bóc một hột ô mai đưa lên miệng chếp chếp một cái lấy làm thích thú. Vị chua chua ngọt ngọt hấp dẫn bao giờ cũng khoái khẩu bọn con gái. Diễm Trâm nhét vào làn môi của Thúy Thụy một hột kèm theo cái nháy mắt:

- Ô mai ngon nhất thế gian.

Thúy Thụy lại cười, có gì mà không hiểu tâm ý của nó. Ô mai của gã Nhật Nam mua dẫu mốc meo quá đắt cũng được nó khen nữa là ô mai bình thường.

Bỗng Diễm Trâm hỏi Nhật Nam:

- Nam tính tổ chức học nhóm ở nhà của ai?

- Cửa Liên “Ấn Độ”.

Diễm Trâm bị đứng trông con mắt như thể nuốt nhầm hột ô mai:

- Liên “Ấn Độ”! Tại sao phải học ở nhà nó?

Nhật Nam điềm đạm giải thích:

- Nhà nhỏ Liên rộng rãi, gia đình nó sẵn sàng bố trí cho tụi mình một căn phòng lớn trên sân thượng mát mẻ, tha hồ học hành hiệu quả.

Thúy Thụy để ý thấy Diễm Trâm run lên, gói ô mai cam thảo mới ít phút trước còn hấp dẫn số một, giờ rồi rã trên ngón tay con gái. Diễm Trâm rít lên:

- Học hành hiệu quả? Sao Nam dám chắc như vậy?

Nhật Nam thật thà đáp:

- Thật mà, địa điểm nhà nhỏ Liên là lý tưởng nhất, Nam đã “làm việc” với gia đình của nó, tụi mình chỉ việc chọn ngày và lên

lịch học.

Diễm Trâm dài giọng trách móc:

- Trong việc chọn địa điểm thích hợp để học, Nam đã độc đoán tự quyền là không biết tôn trọng người khác. Lẽ ra Nam phải hỏi ý kiến tập thể xem họ có đồng ý không chứ.

Nhật Nam ngơ ngác nhìn Diễm Trâm. Cậu thật sự không ngờ trước thái độ phản ứng của cô bạn gái thân thiết:

- Có gì làm Trâm bực mà sao gay gắt thế? Nhóm mình ai cũng đồng ý học ở nhà Liên “Ấn Độ”

chỉ còn Trâm và Thụy, Nam nghĩ cũng sẽ đồng ý nên tự quyết luôn.

Một con kiến vàng không biết ở đâu lạc loài bò trên tường rớt ngay trước mặt Diễm Trâm, nhỏ ngứa mắt thò tay bắt và bóp tan nát tức thì. Thúy Thụy buột miệng:

- Mày ác thế, con kiến có tội gì đâu.

- Tao muốn bóp cả cái tay của mày như vậy.

Thúy Thụy trở mắt, rụt tay về giấu sau lưng:

- Con này vô lý hết chỗ nói. Nè, nếu thần kinh không ổn định thì nói để bạn bè có biện pháp giúp đỡ nhe!

Bất chợt Diễm Trâm tát vào má Thúy Thụy khá đau:

- Mày ngu như vậy giúp đỡ tao thế nào được! Đó, cuốn truyện đầu tay của mày, mày viết có đúng sự thật không. Tao yêu cầu mày bỏ đi viết lại từ đầu.

Thúy Thụy bị đau thì nổi khùng, nhỏ sưng cò:

- Viết lại cái gì? Truyện người ta đã in ra còn đòi viết lại. Mày chửi tao ngu, tao giận suốt đời cho biết tay!

- Nghỉ thì nghỉ, mày tưởng tao cần chơi với mày lắm hả.

Thúy Thụy tức giận đỏ mặt, lâu lắm rồi mới có trạng thái như vậy. Nhật Nam hoàn toàn bị động, không hiểu rõ nguyên do gì ra nông nổi. Diễm Trâm dùng dùng ra khỏi lớp, Nhật Nam nhìn Thúy Thụy cầu cứu:

- Sao vậy Thụy? Nam không hiểu.

Thúy Thụy lắc đầu:

- Thụy cũng không hiểu.

Thụy nói vậy nhưng trong thâm tâm nhỏ nghĩ đến một vấn đề. Tất cả mọi sự việc rất tự nhiên bỗng dừng đứng lên từ khi xuất hiện cái tên Liên “Ấn Độ”. Nhỏ này vốn gốc Bà Rịa - Vũng Tàu mới chuyển về thành

phố. Nghe ba má và anh chị nhỏ đều làm lớn nên gia đình thuộc hàng giàu có vô địch. Từ nhà đến trường chừng hai cây số, nhưng ngày ngày nhỏ đi và về học đều bằng xe taxi. Đơn giản vì taxi mát mẻ, tránh nắng mưa và an toàn hơn đi xe gắn máy đời mới. Liên có biệt danh “Ấn Độ” bởi vì nước da dân vùng biển ngăm ngăm mận mà và đặc biệt nhỏ Liên có cái nốt giữa trán ngay trên sống mũi một tí giống hệt Ấn Độ. Từ khi có nhỏ trong lớp, nó giống như một sự mới lạ khiến nhỏ thu về mình sự chú ý của cả lớp. Con trai tha hồ lân la làm quen kết thân, gọi chuyện. Trời xui đất khiến nhỏ cùng tổ với Nhật Nam, Thúy Thụy và Diễm Trâm làm Nhật Nam không thể không quan tâm đến nhỏ. Có lẽ chính vì thế mà Diễm Trâm... ghen hơn chẳng?

Tự nghĩ song Thúy Thụy không nói ra, nhỏ không muốn Nhật Nam đánh giá thấp Diễm Trâm. Dù hai đứa cũng là cặp bài trùng suốt nhiều năm học, Thúy Thụy không thể vì chút “khùng” của Diễm Trâm mà rời xa bạn. Là bạn gái với nhau, Thúy Thụy hiểu Diễm Trâm đang mất bình tĩnh bởi nghĩ rằng Liên “Ấn Độ” là đối thủ của mình. Biết làm sao khi tâm lý con gái đã trở thành khoa học muôn đời không thay đổi!

Không ai ngờ Nhật Nam tình nguyện đi nghĩa vụ quân sự ngay sau khi tốt nghiệp phổ thông trung học. Bạn bè thắc mắc cậu chỉ trả lời đơn giản:

- Làm trai phải đáng nên trai, nợ non sông phải trả trước tiên, học đại học thì chưa bị trễ chút nào.

Vậy mà trước ngày Nhật Nam lên đường Diễm Trâm khóc hết nước mắt. Đôi mắt đỏ hoe, sưng vù song nhỏ còn giận chuyện Liên “Ấn Độ” nên vờ ngoảnh mặt:

- Gã đi lính thầy kệ gã không can hệ gì tới tao.

Thúy Thụy bĩu môi:

- Giả bộ phát ghét! Đêm qua đứa nào trần trọc suốt đêm khóc thút thít “lụt” cả phòng ngủ vậy ta?

Diễm Trâm giãy nảy:

- Mày đừng có đoán mò.

- Không phải hả? Vậy xin lỗi nha! Tao đến phải “tái xuất bản” cuốn truyện có bổ sung nhân vật Liên “Ấn Độ” vào cuộc quá.

Lập tức Diễm Trâm trợn trừng mắt:

- Tao không ngờ mày là đứa phản thầy hại bạn thế!

Thúy Thụy nhún vai lên lớp:

- Ai phản thầy hại bạn không biết! Tao nói thiệt là chưa quên vụ mày chửi tao ngu dốt nhé! Lẽ ra tao sẽ giận mày suốt đời, nhưng nghĩ tội nghiệp nên rút lại “lời thề”. Từ nay đừng có “điên khùng” cả từng như vậy nữa. Nhật Nam là đứa con trai đáng hoàng, mày không nên làm gã thất vọng.

Đến lúc này Diễm Trâm mới hỏi:

- Nhật Nam có nói gì tao không?

- Có nói nhiều lắm.

- Nói tao nghe đi!

- Tao không thích nhiều chuyện.

Diễm Trâm nhăn mặt kể ơn:

- Hồi trước tao từng giúp đỡ mày với gã Vũ Thiên đó là gì!

Thúy Thụy ngheo đầu làm thinh khiến Diễm Trâm càng nóng nảy:

- Mày đừng vô ơn chứ Thụy!

- Làm ơn cho người khác mà kể ơn là hết ơn.

Diễm Trâm ngập ngừng:

- Tao không phải kẻ ơn, nhưng tao muốn nhờ mày giúp đỡ.

Thúy Thụy đặc ý:

- Lâu lắm mới nghe những lời lẽ ngọt ngào “ê răng” của mày. Nào, muốn tao giúp đỡ điều chi?

- Dẫn tao đi mua sắm cái gì để tặng cho Nam lên đường vào quân đội.

Thúy Thụy chợt nhớ hình ảnh của mình năm trước nơi phi trường, khi chiếc nhẫn mang theo chữ “T” lồng vào ngón tay Vũ Thiên không vừa, nhỏ dỏ khóc dỏ cười. May mà cuối cùng Vũ Thiên cũng mang kỷ vật đó ra đi... giờ chẳng biết có còn giữ trên cổ nhucái mặt dây chuyền không nhỉ?

Diễm Trâm lay vai bạn:

- Thúy Thụy! Bộ mày ngủ gật hả?

- Hồi nào!

- Sao tao nói mà mày chẳng trả lời trả vốn gì ráovậy?

Thúy Thụy đánh trống lảng:

- Thì tao phải suy nghĩ mới trả lời được chứ.

Cuối cùng Thúy Thụy quân sư cho Diễm Trâm mua cái cassette phone kèm theo vài cuốn băng “Phượng Hồng”, “Vào hạ”,... để Nhật Nam giải trí trước giờ đi ngủ mỗi đêm và như thế sẽ nhớ đến người tặng rất nhiều. Diễm Trâm nghe nói có lý nên nhỏ duyệt ngay. Nhỏ đập heo được vài trăm

ngàn và kéo Thúy Thụy ra cửa hàng điện máy tìm một cái hiệu Sony. Diễm Trâm cứ mân mê chiếc máy mãi:

- Mày phải nhận nhiệm vụ nặng nề là giúp Nhật Nam thư giãn sau những ngày tập luyện đầy, vất vả đấy mày ạ!

Nhật Nam cũng tổ chức một buổi tiệc liên hoan thân mật chia tay bạn bè.

Liên “Ấn Độ” cũng mang đến tặng Nhật Nam chiếc máy cassette nghe tai đẹp và xịn hơn của Diễm Trâm. Nhỏ tủi muốn khóc vì nghĩ thế là máy của mình không còn giá trị gì nữa. Không dè Nhật Nam đã thắng thần từ chối món quà của Liên:

- Rất trân trọng và cảm ơn tấm lòng của Liên, nhưng Nam chỉ dùng một chiếc máy của Diễm Trâm là đủ rồi. Không ai đi lính mà mang theo những hai chiếc máy phải không nào?

Diễm Trâm xúc động, hóa ra lâu nay nhỏ cứ hiểu lầm và làm đau khổ Nhật Nam. Cậu là đứa con trai đáng hoàng, đứng đắn không dễ thay lòng đổi dạ, đáng quý thật!

Cả đêm Diễm Trâm không ngủ, nhỏ khóc thầm vì thương Nhật Nam, trai thành phố xa nhà chắc gặp nhiều khó khăn? Diễm Trâm càng hạnh phúc khi được Thúy Thụy kể Nhật Nam nói chỉ thích một mình Diễm Trâm mà mang theo hình bóng nhỏ trong ba lô đến bất kỳ nơi đâu. Chiếc xe đồ cồng kềnh sao bay phần phật lẫn bánh rời quân đội tiến về nơi ra quân bỏ lại nhiều cánh tay vẫy vẫy cổ chào. Diễm Trâm khóc như mưa gió, Thúy Thụy an ủi :

- Mày có thể đi thăm Nhật Nam, còn tao thì không thể đi thăm Vũ Thiên.

Tóm lại, mày may mắn hơn tao nhiều, đừng khóc nữa Trâm.

Diễm Trâm tỏ ra nhỏ nhẹ trông dễ thương lạ lùng:

- Tao biết nhưng không hiểu sao nước mắt cứ lăn hoài. Mày cho tao mượn cái vai đi. Tao khóc một hồi tự khắc sẽ nín thôi.

Thúy Thụy vuốt tóc bạn:

- Ồ khóc đi, nhưng mày đừng có “sổ mũi” vào áo tao nghe không?

Diễm Trâm đang ướt đầm hoen mi song cũng phát phì cười. Nhỏ và Thúy Thụy đều biết thương ai nhớ ai rồi nhưng nét ngây thơ hồn nhiên còn nguyên vẹn. Thúy Thụy thấy Diễm Trâm cười cũng cười theo, nhỏ rút cho bạn cái khăn giấy và rửa:

- Về nhà tao đi, mình kiếm gì ăn.

Diễm Trâm làm mặt đau khổ:

- Vừa tiêm bạn trai lên đường đi nghỉ vụ, mình tổ chức ăn uống e có lỗi...

Thúy Thụy bạnh miệng:

- Lỗi gì, làm người dù buồn hay vui thì cũng phải ăn chứ!

Về đến nhà Thúy Thụy, người nhà trao cho nhỏ lá thư của Vũ Thiên mới đến tức thì. Nhỏ xé bì đọc ngấu nghiến và kên lên sung sướng:

- Ôi! Tháng sau Vũ Thiên sẽ về Việt Nam Trâm ơi!

Diễm Trâm mừng rỡ:

- Thật hả Thụy? Tao thích quá, tao sẽ chọc gã “bốn mắt” một trận cho bỏ những ngày xa nhau.

Mặc cho Diễm Trâm huyên thuyên, Thúy Thụy ép lá thư lên lồng ngực, trí tưởng tượng giây phút gặp lại bạn thân tình mà mỉm cười một mình. Chợt có cái gì đó khều tay Thúy Thụy nhồn nhột, nhỏ mắng yêu Diễm Trâm:

- Đừng có phá đám tao, Trâm!

Diễm Trâm từ tốn nhắc:

- Làm người dù buồn hay vui thì cũng phải ăn chứ!

Thúy Thụy ôm Diễm Trâm cười ngất, hai nữ quái sân trường đã quyết không làm yêu quái nữa, vậy mà...

Kết Thúc (END)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nu-quai-san-truong>